

A MEGVALÓSULT ÁLOM

kalandjaink Párizsban

DR. KOSZTKÁNÉ MÁLNÁS VALÉRIA

ÉS

VARGA LÁSZLÓNÉ RÁKÓCZY MÁRTA

A megvalósult álom- kalandjaink Párizsban

Összeállította:
Dr. Kosztkáné Málnás Valéria
és
Varga Lászlóné Rákóczy Márta
Sopron

© copyright Szerzők, 2023

ISBN 978-615-01-9183-6

Felelős kiadó: Dr. Kosztkáné Málnás Valéria és Varga Lászlóné

Nyomda: Lővér Print Kft. 9400 Sopron, Ady Endre út 5.

Minden jog fenntartva!

Tartalomjegyzék

<i>Ajánlás</i>	5
<i>Előszó</i>	6
<i>A megérkezés</i>	11
<i>Az első teljes nap</i>	16
<i>Versailles és a hozzá tartozó Trianon épületek</i>	24
<i>Szabad program, este Eiffel torony</i>	34
<i>Chartres, a csoda katedrális</i>	41
<i>Sacre Coeur, és visszaindulás</i>	46
<i>Párizsi emléktár (fényképeink)</i>	53

A MEGVALÓSULT ÁLOM

Ajánlás, az általam valaha ismert, két legvagányabb felfedező élménybeszámolójának margójára

Kedves Márta és Vali!

Amióta csak ismerlek benneteket, mindig határozott, de huszonnégy órában életvidám emberek voltatok, akiktől rengeteg tanácsot, segítőkészséget és megannyi mosolyt kaptam egyetemi életem során. Nos, kölcsönkenyér visszajár, ebből most Párizsban visszakaptatok egy keveset. Szokták mondani, amilyen az adjon Isten, olyan lesz a fogadj Isten. Szurkoltam nektek, mielőtt elindultatok és kicsit izgultam is értetek, mert hát Párizs óriási falat, megannyi szépséggel, de legalább ugyanannyi útvesztővel.

Elolvasva a beszámolókat, teljesen felesleges volt az aggodalmam. Sőt, ha legközelebb készülök valahová, megkérlek majd benneteket, hogy szervezzétek meg az utazásom. Le a kalappal, profi tervezőmunka, találékonyság, bátorság, helyzetfelismerés, fáradhatatlanság, kitartás, nyitottság és kellem jellemezte az utatokat. De hát ilyenek voltatok mindig, miért is csodálkozom! A d'Orsay múzeum impresszionistái sem tudták volna érzékletesebben bemutatni számomra ezt a csodás várost. Jómagam többször is jártam Párizsban, de az útijegyzetetek segítségével, másképp és ismét átélhettem a saját élményeimet újra és újra.

Azon már végképp nem csodálkozom, hogy ha egyszer elhatározotok, hogy márpedig a szalag fel lesz téve, a hajókirándulás nem marad el, akkor fel lesz téve és nem marad el. Azóta a francia lapok glosszái többször megemlékeztek a két magyar hölgyről, aki megreformálták a párizsi tömegközlekedést, újra szervezték az Eiffel torony liftjeinek közlekedését. Most, hogy itthon vagytok már, kérek áruljátok el, hogy hová dugtátok el a RER B megállóit, amit azóta is keresnek a párizsiak!

Egy azonban bizonyos, már értitek és átérzitek Ady Endre verssorait, melyet a Bois fái között kocsikázva egy késő nyári esős nap ihletett meg. Szent Mihály újáról pedig, jusson majd eszetekbe mindig az esti Szajna parti séta a vidám diákokkal, a hangulatos kávéházakkal, és a könyvkereskedésekkel. Ady számára a legfénylőbb párizsi utca volt, a béke és az ünnep hangulatával. Az ősz útján magatok suhantatok végig, könnyeden és fiatalosan. Örülök, hogy belevágtatok, örülök, hogy megcsináltátok!

Párisban járt az Ősz

*Párisba tegnap beszökött az Ősz.
Szent Mihály útján suhant nesztelen,
Kánikulában, halk lombok alatt
S találkozott velem.*

*Ballagtam éppen a Szajna felé
S égtek lelkebben kis rőzse-dalok:
Füstösek, furcsák, búsak, bíborak,
Arról, hogy meghalok.*

*Elért az Ősz és súgott valamit,
Szent Mihály útja beleremegett,
Züm, züm: röpködtek végig az uton
Tréfás falevelek.
Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé
S Párisból az Ősz kacagva szaladt.
Itt járt s hogy itt járt, én tudom csupán
Nyögő lombok alatt.*

Prof.Dr. Fábrián Attila

Előszó

Mindenkinek köszönet és hála, aki segített minket. Csak azt tudom mondani nem kell félni a kihívásoktól, bátran kell belevágni, hisz most is bebizonyosodott, hogy az emberek segítőkészek, mindenki ott bujkál jószándék, csak észre kell venni. Nem kell lemondani az álmainkról, hinni kell, hogy képesek vagyunk megvalósítani, még így idős fejjel is.

Külön köszönet a Párizsban élő magyar ismerősünknek, aki időt, fáradságot nem sajnálva, önzetlen segítőkészségével, sok-sok élménnyel gazdagította ottlétünket.

1.

2022. május

Bizonyára mindenkinek van kívánsága, vágya, hogy mit szeretne látni, hova szeretne elutazni. Ezt mondhatjuk úgy is, hogy bakancslista, amit főleg az ember már élete második felében állít össze.

Nos nekem is volt egy vágyam, eljutni Párizsba.

Első gondolatra elérhetetlennek tűnt, mivel 3 éve már özvegy vagyok és nem tudtam elképzelni, hogy bárki is vállalkozna velem egy ilyen útra. Azt tudtam, nem szeretnék társasúttal menni, ahol pár napba minden látványosságot besűrítene, állandó rohanással és nincs idő a lazításra, vagy újragondolásra. Nos hát az agyamban ezek a gondolatok kavarogtak már rég óta.

Aztán a véletlen valóra váltotta a vágyamat.

Történt, hogy 2022 májusában Mártival (régi kolléganőmmel) egy társaságban voltunk, ahol mindenki az utazási élményeiről beszélt, én is elmondtam, hogy a bakancslistám első helyén szerepel Párizst látni, és képes vagyok akár egyedül is elmenni. Erre Márti azonnal rávágta, dehogy mész egyedül megyek Veled én is.

Hát így kezdődött a szervezés.

Nagyon sok köszönettel tartozunk Orbán Júliának, aki végig segített minket, Ő már több alkalommal járt Párizsban. Hasznos ötleteit, tapasztalatait átadta nekünk. Köszönet Prof. Albert Leventének, aki sok fontos előre megfogalmazott mondatot lefordított nekünk francia nyelvre, aminek nagyon nagy hasznát vettük.

A családuink először félve vette tudomásul, hogy két idősebb hölgy, ismeretlenül, segítség, nyelvtudás nélkül nekivág egy 2,2 milliós nagyvárosnak, (az

elővárosokkal együtt 11,1 millió, ami becsült adat) de mivel nagyon elszántak voltunk, tudomásul vettük és maximálisan támogattak, természetesen minden jó tanáccsal óvintézkedéssel elláttak minket, telefonunkra fordítóprogramot tölthettek le, navigációs térképet, és még sok minden más segédeszközt. Megtanítottak a használatukra, sőt egy újfajta bankkártya használatra is, úgy hívják, REVOLUT.

Nagyon – nagyon jó szolgálatot tett minden segítség, bár az új fajta információkat nehezen fogadta be az agyam, de idővel mindent megtanultam a saját kényszeremmel, így most már azt mondom megfelelően tudom kezelni.

Első lépésként keresni kellett egy viszonylag megfizethető szállodát, ami nem a külvárosban, hanem a város központjában található. Mindenképp szeptemberben szeretnénk volna menni, amikor már nincs 30 C fok felett a hőmérséklet. A szálloda keresésben is Júlia adott ötletet, Eszter lányom pedig elolvasta a szállodával kapcsolatos külföldi kommenteket. Így esett a választásunk a Grand Hotel des Balcons szállodára, aminek a falán Ady Endre emléktáblája van elhelyezve.

Megtörtént a foglalás, amit visszaigazoltak 2022.09.13- 2022.09.18-ig 5 éjszakai időtartamra. Ez egy nagyon hangulatos, kedves tiszta szálloda, közlekedés szempontjából ideális, közel a metró, a városi vonat, a buszok megállója, az Odeon színház a Luxembourg park, a Sorbonne egyetem.

Milyen utazást vegyünk igénybe? Van közvetlen vonat is, ami 12 óra és éjjel megy, Bécsből Párizsba. Ezt elvetettük korunkra való tekintettel, (mivel jómagam betöltöttem a 66. évemet, Márti pedig 73 éves) nem akartunk meggémberedett lábakkal érkezni. Maradt a repülő, de ott ragaszkodtunk a menetrend szerinti járathoz (Air France).

Szerencsére még viszonylag olcsón kaptunk jegyet egy korai járatra, amivel szeptember 13-án már reggel 8,15-kor Párizsba érkezünk. Igyekeztünk a visszautazást úgy megszervezni, hogy az időpont a késő esti órákban legyen, így azt a napot is megnyerjük. Ez is sikerült szeptember 18-án este 21,05-kor induló járatra kaptunk jegyet. Így végül is 5 éjszakai szállással 6 teljes napot nyertünk. A repülőjegy rendelést és a biztosítást a Soproni Linda Tours Utazási iroda utazásszervezője intézte, aki minden segítséget, tájékoztatást

megadott nekünk anyagi ellenszolgáltatás nélkül.

Tudni kell, hogy a menetrend szerinti járatoknál általában a beszállókártyákat vagyis a repülőjegyet csak az utazás megkezdése előtt 30 órával lehet kinyomtatni a foglaláskor kapott kód segítségével. A nyomtatást megtehetjük a repülőtéren is, vagy otthon, ha van nyomtatónk. Sok fiatal, akik már az informatika világában járatosok applikációt használnak és mindezt a mobiltelefonnal végzik. Mi még ragaszkodunk a papír formához, mert a mobil lemerülhet, vagy épp nem működik és akkor nem tudod a beszállókártyát kiváltani. Ezek nagyon fontos információk idős fejjel, főleg annak, aki nem gyakorlott a repülés világában.

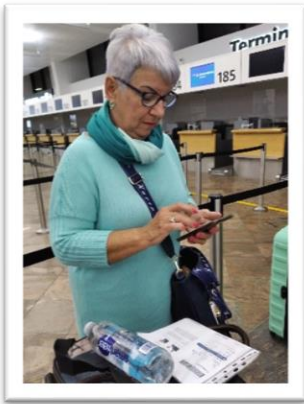
Szóval rendelkezünk szállással, repülőjeggyel, biztosítással, most már csak az ottani közlekedést és a programok összeállítását kell megoldani. Itt is Júlia volt a segítségünkre. Van egy olyan felület: www.varoskartyak.hu, ahol nagyon sok város nevezetességeire, múzeumokba, belépőket és helyi utazási bérleteket lehet igényelni, sőt időpont foglalást is biztosítanak.

Mi is igénybe vettük ezt a lehetőséget, így már úgy szálltunk le a repülőről, hogy volt helyi utazási bérletünk, múzeumi belépőink, városnéző busz bérletünk, a Szajnára 1 órás hajózásra szóló jegyünk és ahova kellett pontos időpontunk. (Louvre, Eiffel torony, Versailles)

1.

A megérkezés

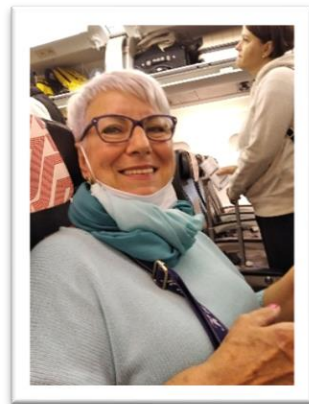
szeptember 13.

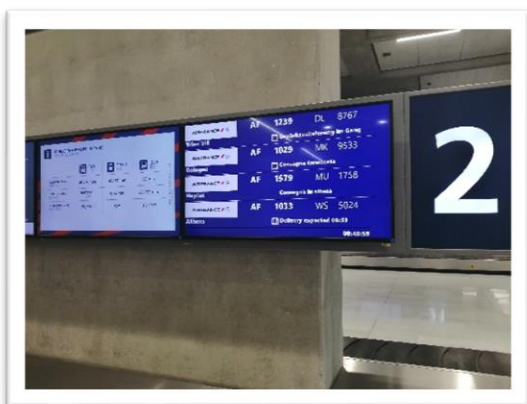

Elérkezett a várva várt nap, éjjel 3-kor indultunk a bécsi repülőtérre, mivel indulás előtt 2 órával már be lehet jelentkezni. A gépünk 6,10-kor szállt fel, női pilóta vezette a gépet és egy férfi és egy nő volt a légikísérő. A fontos tudnivalókat francia és angol

nyelven közölték.

Az Airbus 8,15-kor landolt Párizs Charles De Gaulle (CDG) repülőtérén az F2 terminálban.

Bonyolult útvesztőkön át megtaláltuk a csomagkiadás helyét és irány a tömegközlekedés.

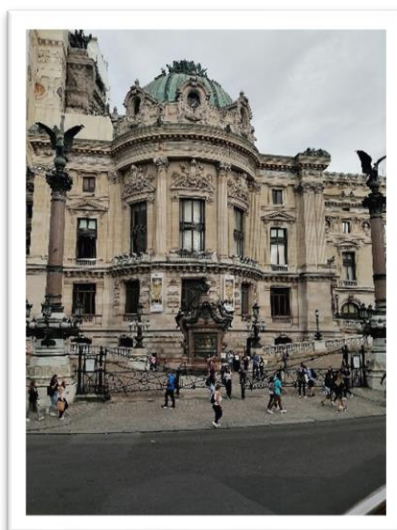
Helyi utazásunkhoz mi előzetesen a RER B vonatot (elővárosi vonat Párizsban, több útvonallal) választottuk, ami a szállásunkhoz közeli megállóig visz (Luxembourg kert), de az ottani ismerősünk – aki végtelenül segítőkészen

várt minket a repülőtéren - a helyi buszt (Roysibus) ajánlotta és a magyar konzulátus is akitől előzetesen információt kértünk.

Azért ajánlották a buszos közlekedést, mert a busz megállója közvetlenül az F2 terminálnál található. Így, mivel volt segítőnk a buszt választottuk, ami első körben a Párizsi Operáig, majd ott át kellett szállni egy másik autóbuszra, ami a szálláshoz közeli megállóig vitt.

Mindez nem bonyolult, ha nem vagy tele csomagokkal, ráadásul bőröndökkel, amivel nehézkes felszállni és jegyet is kezelni a buszon. De ezt is túléltük és kb. fél 11-re a szállodához értünk, ahol csak leadhattuk a csomagokat megőrzésre, mert a bejelentkezés délután 3 órakor volt lehetséges.

Hát akkor irány a felfedező körút a szálloda környékén ismerősünk kalauzolásával.

Természetesen az egész környék telis-tele kávézókkal, kis hangulatos éttermekkel, külső teraszokkal, ahol pezsgett az élet. Az egyik ilyen kávéházban ittunk kávé, majd egy másikban ebédeltünk, ismerősünk vendégeként.

Majd sétáltunk a

Szajna parton és 3 órakor visszamentünk a szállodába bejelentkezni.

Itt ért minket az első váratlan sokkhatás.

A szobánk az 5. emeleten lett volna, és közölték, hogy a lift nem működik. Erre én elmutogattam, hogy az biztos, hogy mi nem cipeljük fel a bőröndjeinket az 5. emeletre, mutattam, hogy itt megvárom míg elkészül a lift, addig nem megyek sehova. Természetesen a bőröndünkből elővettük az itthonról hozott Tokaji bort, és odaadtuk a recepciósnak. Egyből lett a 2. emeleten szoba és felajánlotta, hogy majd Ő felviszi a bőröndünket. Ugye milyen érdekes? Azt hiszem mindenkinek ismerős ez a fajta „gesztus”.

Apró, de nagyon tiszta kétszemélyes ágygal ellátott szobát kaptunk, külön fürdővel és WC-vel. Berendezkedtünk, próbáltunk a szűk helynek megfelelően kikapolni de a ruhák nagy része a bőröndben maradt, mert nem volt elég hely a

szekrényben. Kicsit pihentünk és elmentünk, hogy ismét, most már egyedül felfedezzük a közelünkben lévő helyeket.

Azt viszont elfelejtettük megjegyezni, hogy milyen utcákon sétáltunk, nem gondoltunk arra, vissza is kell jutni a szállásra. Gyönyörködtünk a forgatagban, az

épületekben, a virágos, csodálatos kovácsoltvas erkélyekben.

Hihetetlen de minden épületen hasonló stílusban készített kovácsoltvas szegéllyel díszített erkélyek találhatók. Ez annyira egyedinek tűnik, más városokban nem találkoztam ilyen egységes rendszerrel. Mint később megtudtuk, Párizs polgármestere anyagilag támogatta azokat a családokat, akik az erkélyüket virággal díszítik, sok család élt ezzel a lehetőséggel. Az élő virágok mellett nagyon sok erkélyt művirággal díszítettek, de nem tűnt fel, csak ha nagyon közelről nézted.

Mivel már sötétedett, gondoltuk ideje visszatérni a szállodába. Igen, ez a gondolat tökéletes, csak a kivitelezéssel volt baj. Nem találtuk meg az utcát (3 rue Casimir Delavigne), de utólag tudjuk, hogy többször körbejártuk, csak épp nem fordultunk rá. Így egy épp ott álló ételszállító kerékpáros futártól kértünk segítséget, aki nagyon készséges volt és megmutatta a telefonos térképen hol forduljunk be a szállodánk utcájába. Így segítséget kérve, valahogy sikerült hazaértünk.

Természetesen útközben vettünk egy üveg finom francia bort, hogy megérkezésünk örömére koccinthassunk egyet lefekvés előtt. Mivel erre készültünk, ezért itthonról már vittünk magunkkal borospoharakat, nem szeretjük volna a finom francia bort műanyag pohárból inni.

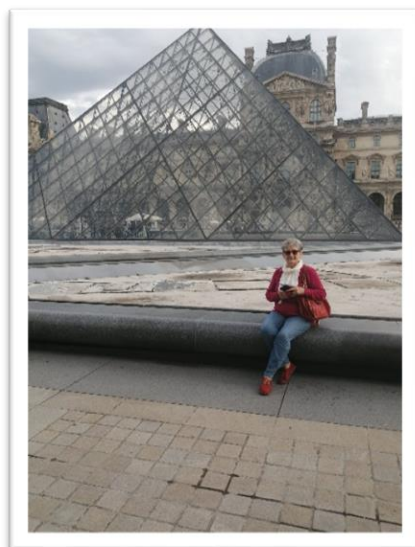
2.

Az első teljes nap

szeptember 14.

Mivel már Magyarországon megrendeltük a Louvre múzeumi belépőnk mellé az időpontokat, így útra kelünk, hogy 10- órakor beléphessünk a Louvre falai közé.

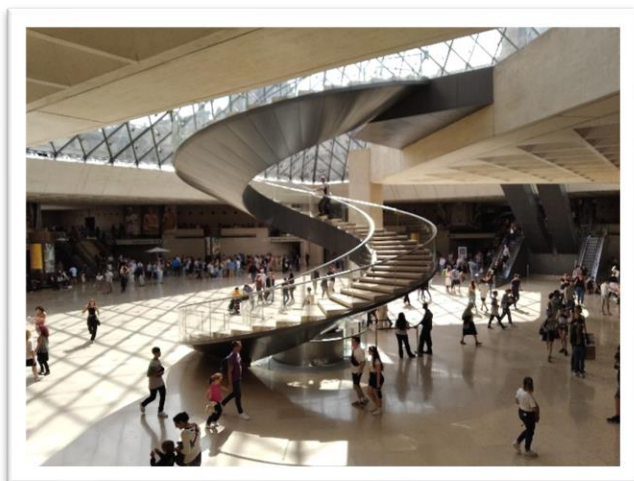

Gyalog mentünk, és itt már használtuk a útvonaltervezőt. Végül is így utólag tudjuk, hogy nem volt messze a szállástól és a Szajna partra kiérve kb. 10 perces sétával a hídon átkelve elértünk a Louvre múzeumhoz, ahol óriási tömeg várt már belépésre.

A Louvre Párizs központi részén, a Szajna jobb partján található nemzeti múzeum, a világ egyik legismertebb és 1793. óta a francia főváros legnagyobb kiállítóhelye. Az európai képzőművészetek gyűjteménye mellett egyiptomi, iszlám, keleti, görög, római és etruszk emlékek is megtekinthetők. Amit tudni kell még, 1983-ban az akkori francia elnök, François Mitterrand felkérte Ieoh Ming Pei,

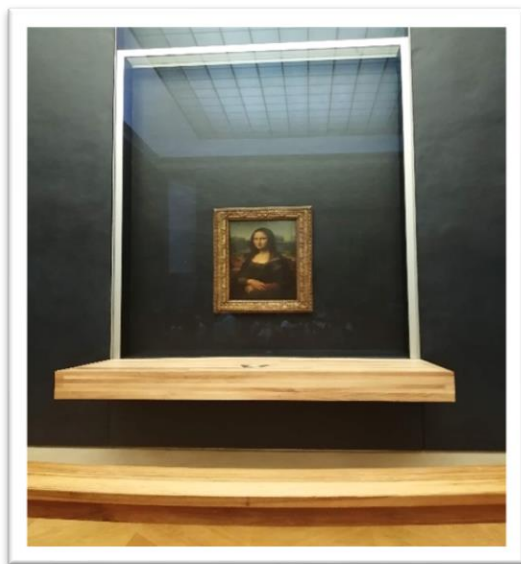
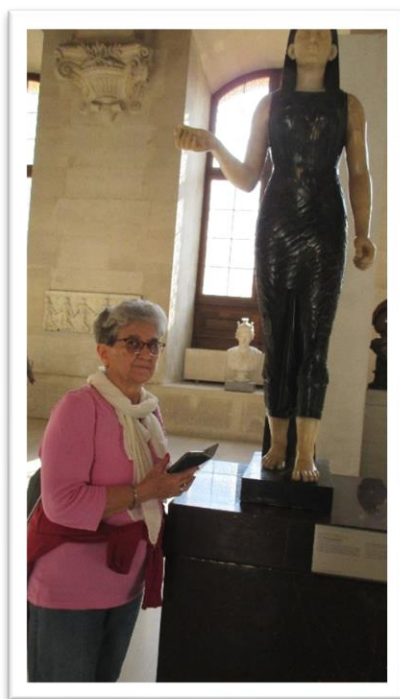
a neves kínai születésű amerikai építész tervezőirodáját a Louvre kibővítésére, modernizálására. Pei megtervezte az egyiptomi piramisokat idéző, acélból és üvegből alkotott modern építményt, amely ma is megosztja a párizsiakat. 1989-ben adták át a Louvre piramisát, amelynek magassága 21 méter, oldalhosszúsága 35 méter, üvegtábláinak száma pedig vitatott. A Louvre múzeum tájékoztatója szerint a piramis összesen 673 üvegtáblából áll (603 rombusz alakú és 70 háromszög alakú, 2,1 cm vastagságú).

I. M. Pei tervezőirodája úgy nyilatkozott, hogy a piramisban lévő üveglapok száma 698. Nevét a hagyomány szerint egy farkasvadász-kastélyról kapta (Lupara, Louverie). Az első épületet ezen a helyen 1204-ben II. Fülöp Ágost

királyi kastélynak építtette és egészen XIV. Lajos uralkodásáig ez volt a királyi kastély, de aztán XIV. Lajos érdeklődése Versailles felé fordult.

A beléptetés szervezeten működött, külön sávban kellett az időpontra érkezőknek várakozni és fél órás időközökkel engedték be szigorú ellenőrzés mellett a látogatókat. Az időpontokat nagyon kevés csúszással, de betartották. Ez is a gondos szervezést mutatja. Még a megrendelt múzeumi bérletünk mellé kaptunk egy térképet a Louvre épületéről, hogy melyik szinten milyen értékek találhatóak. Pl. a 0 szinten, Európai, Afrikai, Ázsiai szobrok, amelyek mind-mind lenyűgöző alkotások.

Érdekes módon viszonylag kevés embert vonzottak ezek az értékek, mindenki az I. szintre toladott, hogy láthassa a híres Mona Lisát. Mi azért kigyönyörködtük magunkat a szoboralkotásokban és csak utána mentünk fel az I. emeletre. Természetesen a kíváncsiságunk először a Mona Lisához vezetett, ahol alig lehetett a festmény közelébe férkőzni, mert olyan tömeg

volt. Ez egy 77x53 cm-es nyárfatáblára olajjal festett mosolygó nő, tájban elhelyezve. A Mona Lisa címet Giorgio Vasari festő, -sok kortárs itáliai képzőművész életrajzírója- adta 31 évvel a művész halála után.

Amennyi ideig lehetett csodáltuk a festményt, de tudtuk, hogy még nagyon sok értéket kell befogadnunk, így tovább mentünk a többi olasz festő (Giotto, Raffaello és Michelangelo stb.) festményeit megcsodálni. Ami fantasztikus, hogy a festmények színei nem halványultak, éltszerűek, az izomzatok, a nézések, a kézmozdulatok fantasztikus összhangja csodálatra méltó.

Nehéz befogadni ennyi szépséget! Miután már többször végig néztük a kiállított festményeket, időnk szűke miatt megváltunk a Louvre

kincseitől és úgy gondoltuk a Louvre éttermében eszünk egy menüt. A menüválasztásnál meg sem kellett szólalni, mert számozottak voltak képpel ellátva így csak a számot kellett mutatni és már készült is a választott étel. Azt gondoltuk, hogy majd a Louvre teraszán iszunk egy finom kávé, hogy észhez térjünk, hisz még ezen a napon más időpontos programunk is volt. Magyar szokás szerint a teraszon lévő kávézóba leültünk egy asztalhoz, de a pincér odajött és mondott valamit franciául, amit nem értettünk, de a mozdulatok magukért

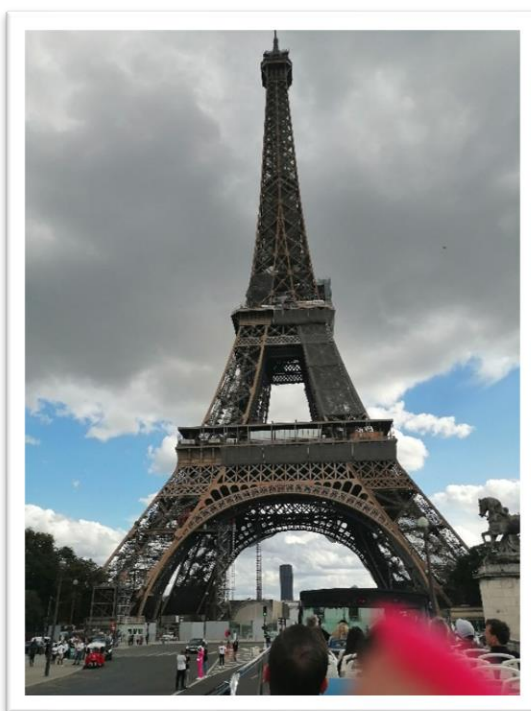
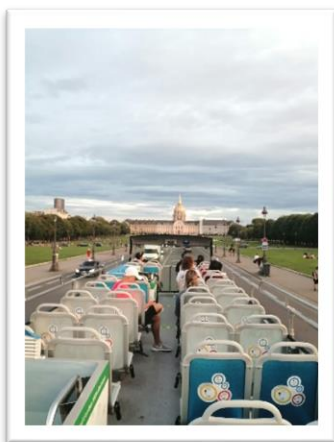
be-
széltek, kitéssékelt minket. Aztán rájöttünk már sokkal később, hogy az a szokás, hogy az ajtóban megállsz és a pincér mutatja, hogy melyik asztalhoz ülhetsz le.

Igy kávé nélkül keltünk útra a következő programra, ami a városnéző buszos kirándulás volt. (To-ot bus) Erre is előre

A MEGVALÓSULT ÁLOM

megvettük a 24 órás jegyünket és épp elértük a Louvre megállóban a buszt. Egy nagyon szép körútra vitt minket, ami érintette a Concord teret, a Diadal ívet, az Eiffel tornyot, az Invalidusok épületegyüttesét, a Pantheont... stb.

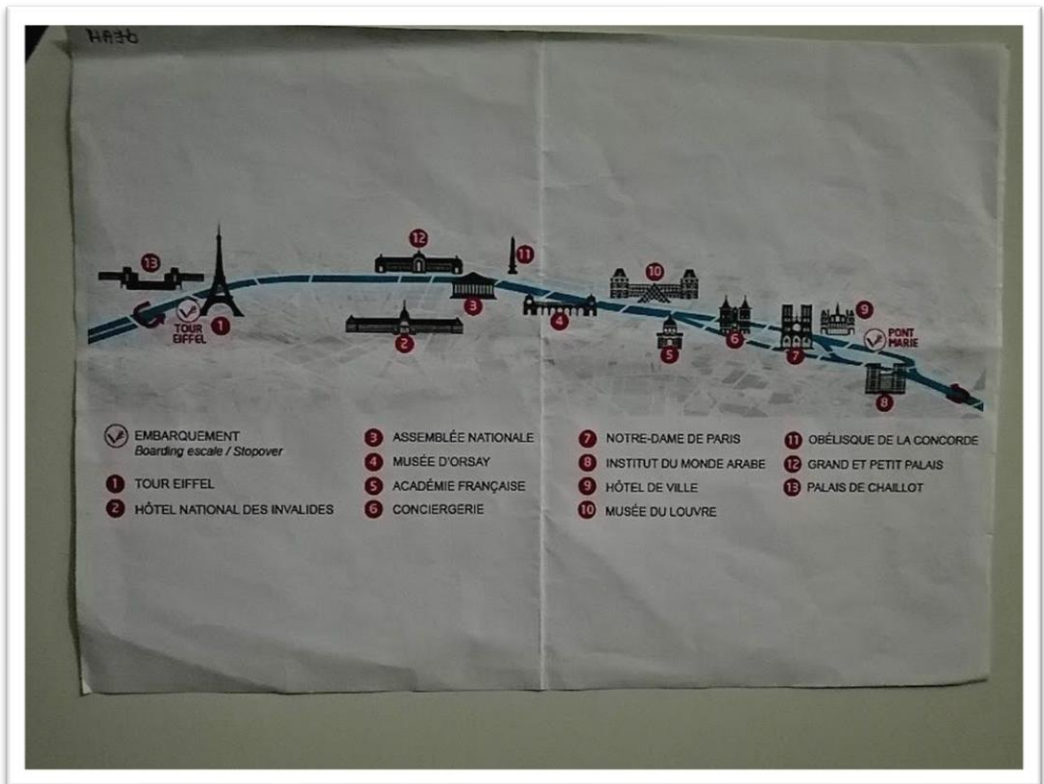
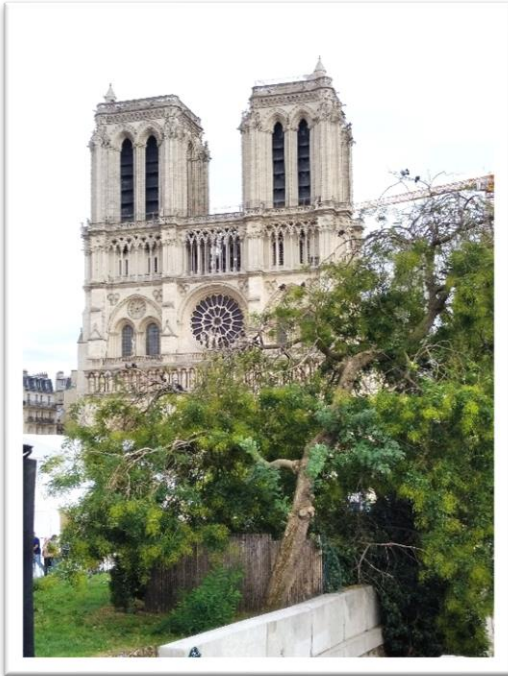

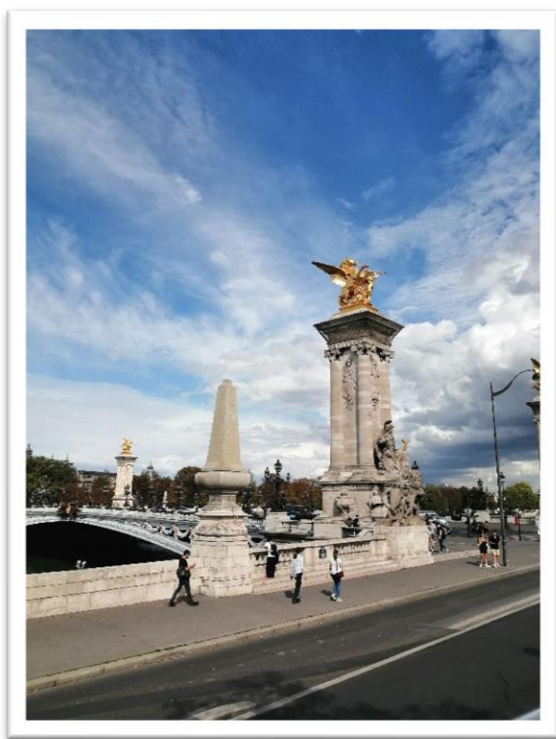
Kétszer is körbementünk vele, annyira lenyűgöző volt így látni Párizst. A második körnél leszálltunk az Eiffel toronynál, mivel aznapra még volt 1 órás szajnai hajózásra szóló jegyünk is ami onnan indult. No itt megint jöttek a

megpróbáltatások. Minden pénztárnál bemutattuk a jegyünket, de csak a fejüket rázták és mutogattak, hogy még menjünk tovább a legutolsó pénztárig. Hát odaértünk, a pénztáros hölgy mutatta, hogy ott a hajó 10 perc múlva indul, szálljunk fel rá. VÉGRE. Igen ám, de a beszállásnál a kódleolvasó pirosat mutatott, és ezért nem engedtek fel bennünket. Itt már kicsit elfogyott a türelem, visszamentem a pénztárhoz, ahogy tudtam, nemzetközi nyelven (mutogatással) és telefonos fordítóval elmondtam, hogy mi ezért fizettünk és addig nem megyünk el, amíg nem ülhetünk fel a hajóra. Egy nagyon korrekt pénztáros hölgy segített nekünk, bezárta a pénztárat, odakísért minket a hajó beléptető rendszerénél ülő fiatalemberhez és mondta neki (valószínűsíttem), hogy ennek a két hölgynek ne olvassa le a jegyen lévő QR kódot, engedjen fel minket a hajóra. IGY IS LETT! Közben kiderült, hogy a mi városnéző hajónk már elment, ezért nem fogadta el a jegyünket a leolvasó. Végül aztán sikerrel vettük az akadályt, 1 órás sétahajózáson vettünk részt. Bár az idegenvezetés csak francia és angol nyelven volt, de a látvány és az élmény önmagáért beszélt.

A MEGVALÓSULT ÁLOM

Már estére fordult az idő, mikor visszaértünk a kiindulási helyünkre, az Eiffel toronyhoz. Újabb kihívás, innen vissza kell érni a szállodánkhoz. Mivel a városnéző buszra még érvényes volt a bérletünk, ezért kézenfekvőnek tűnt, hogy azzal visszamegyünk a Szajna partra és onnan gyalog hazatalálunk. Igen ám, de a buszvezető másképp gondolta. Valószínűleg ez az utolsó járat volt, és az Operához közel tett ki mindenkit, mondván, hogy ez a végállomás. Na most mit tegyünk? Azt tudtuk, hogy busszal el tudunk jutni az

Odeon színház megállóig, és ahhoz már közel van a szállás. Odaálltunk a buszmegállóba, vártuk a buszt, közben a telefonunkba a fordítóprogramba beírtuk, hogy hova szeretnénk menni. Jött a busz felmutattuk a telefonunkat a sofőrnek az úticélunkat és Ő a kezével mutatta, hogy a másik oldalra menjünk át. Hát persze hogy igaza volt, a buszútvonal jelző táblán nem néztük a nyilakat, ami a menetirányt jelzi. Átmentünk a túloldali megállóba, ahova egy busz sem jött. Márti észrevette, hogy az út végén felbontás van, így oda biztos, hogy nem tud bejönni a busz. Mit tegyünk, lesz, ami lesz, kiálltunk a sávelválasztó szigetre, és amikor jött a mi buszunk leintettük! Láss csodát, megállt és felvett minket. Így késő este 10 után jó kis kerülővel, de visszaértünk a szállásra. Kibeszéltük az aznapi élményeket és nagyon későn aludtunk el, holott tudtuk másnap korán kell indulnunk, hisz Versailles a következő állomásunk, ahova a RER C vonattal megyünk, az időpontunk 10,30-ra szól és a vonat menetideje azt mondták kb. 40 perc.

3.

Versailles és a hozzá tartozó Trianon épületek

szeptember 15.

Reggel korán keltünk, mert tudtuk, hogy legalább 7-kor el kell indulnunk a szállodából, hogy a megadott időpontra Versailles-be érjünk, ráadásul még meg kell keresnünk a hozzánk legközelebb lévő RER C megállót, ami úgy első látásra nem tűnt túl távolinak. Azt megnéztük, hogy a Saint-Michael-Notre Dame megállót kell keresnünk.

Útra keltünk, bekapcsolva az útvonaltervezőt, ami kis rövid utcákon keresztül mutatta az irányt. Ennek ellenére mégis kértünk segítséget, egy nagyon szimpatikus úr elkísért minket a megállóig és ott jó utat kívánva elköszönt. Igen ám, de azt már nem látta Ő sem és az útvonaltervező sem írta, hogy ez a megálló december 22-ig zárva tart felújítási munkálatok miatt. Hoppá! Gyors újra tervezés, el kellett jutnunk a következő megállóig, ami az Orsay múzeumnál volt.

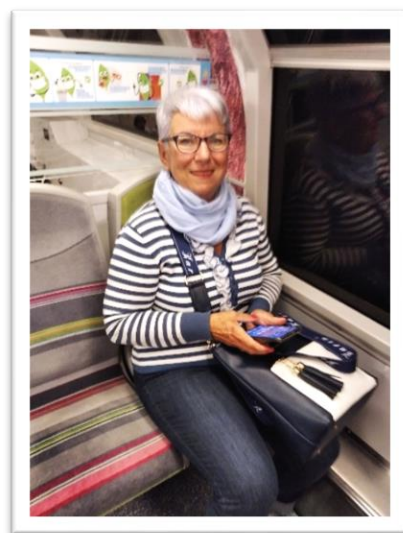
Végig a Szajna parton hozzánk képest gyors léptekkel haladtunk, amikor kb. 3 km után megtaláltuk a megállót. Jegyünk volt, csak érvényesíteni kellett, - az érvényesítés automata rendszerrel történik és egyenként engedi be az utasokat - mire a megállóhoz értünk az orrunk előtt elment a vonat. Semmi gond! A kiírás szerint 20 perc múlva jön a következő, ami nem nagy időtávolság, csak ha időre kell menned, akkor izgalom van benned, hogy odaérsz-e, hisz ott Versailles-ban még a kastélyhoz vezető utat is meg kell találni. Természetesen

több turista várakozott a vonatra, (elsősorban, japán és kínai fiatalok) akik szintén kérdezték egymástól és tőlünk is, hogy „Versailles”? Mindenki bólogatott, így megnyugodtunk, jó az irány. Megérkezett a vonat, aminek két sorban voltak ülései, az egyik oldalon 3-3 egymás mellett és szemben, a másik oldalon 2-2 egymás mellett és szemben és az egész vonat csodálatos fényképfülékkel volt burkolva, jó részt a versailles-i kastélyról.

Az út több, mint 1 órát

tartott, - a megadott 40 perc helyett- de nem kellett nézni a megállókat, mert Versailles volt a végállomás. Megérkeztünk, kiléptünk az állomásról, de sehol nem volt kitéblázva merre kell menni a kastélyhoz. Tudtuk, hogy a többi turista is odamegy, így szépen utánuk mentünk. Egyszer egy útkereszteződésben megtaláltuk az irányjelző táblát és onnan már egyenes út vezetett a kastélyig. Természetesen ott is óriási tömeg várakozott belépésre. A jegyünket megmutatva, az irányító személyzet intett, hogy melyik sorba álljuk be az időpontunk alapján.

A Versailles-i kastély 787 hektáros területen fekszik, évente 15 millió látogatót fogad. XIII. Lajos kezdte építeni és XIV. Lajos fejezte be, ő volt az, aki újjáélesztette a napkultuszt, mi szerint a király úgy ad fényt és meleget a birodalmának, ahogyan a Nap a

Földnek. A kastélyon később XV. Lajos is végzett átalakításokat. A kastély

építésének költsége mai pénzviszonyok szerint kb. 200-300 milliárd (nem tévedés) dollárba került. 700 szoba, 67 lépcsősor, 1200 kandalló található benne.

A kiszolgáló személyzet becslések alapján volt, amikor megközelítette a 20.000 főt. Versailles 1682-től 1789-ig a francia királyoknak szolgált lakhelyül.

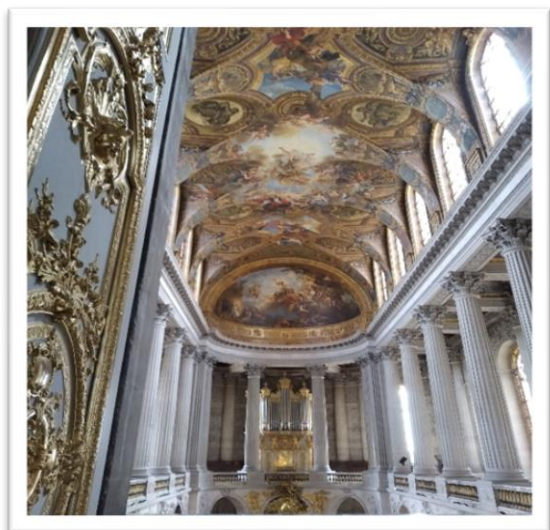
A beléptetés itt is szigorú körülmények között történt. Az első megdöbbenés a monumentális belmagasság, a rengeteg aranyozás, a hosszú folyosók, a hatalmas termek, a viszonylag kicsi hálószobák látványa, gyönyörű kárpitok, díszítő elemek, fantasztikus márvány kandallók. A kandallók érdekessége a méretük, nem hasábfával, hanem egész rönk fával fűtötték, valószínűleg a hatalmas légtér miatt.

Az épület a hatalom megtestesítője, impozáns, és a fényűzés minden elemét magán viselő, a Lajosok (főleg XIV. Lajos) uralkodásának jelképe. A kastély legpompásabb helyisége a La Galerie des Glaces, a Tükörgaléria. A nevezetes terem, 73 méter hosszú a számmisztika szerint: $7+3=10$, vagyis az 1-es, a Nap száma! Sajnos magyar nyelvű tájékoztató és fejhallgató nincs, ezért az útikönyvekre alapozva tájékoztunk, de a termek, a berendezések és a festmények magukért beszéltek. Minden festmény a folyosókon hatalmas méretű, ezek is mind az abszolút hatalmat szimbolizálják.

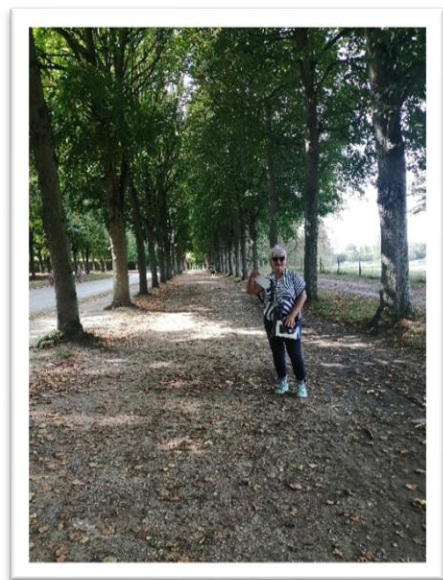

Végig járva a termeket, megcsodálva az emberi kéz által alkotott remekművet óhatatlanul is az jut az eszünkbe, hogy voltak erre képesek, milyen körülmények között hozták létre ezt a csodát, honnan hozták az építőanyagot, ki készítette a mesés bútorokat, az aranyozásokat, a hatalmas márványoszlopokat, hogy csiszolták ilyen szép simára? Sok-sok ilyen kérdés merül fel, de erről kevés információt találunk. Szóval a ragyogás, a csillogás, az abszolút hatalom itt teljes egészében megtestesül. Egyszer érdekes megnézni, de talán a mi szép Fertődi Eszterházy kastélyunk (amit kis Versailles-nak neveznek) is csodás, igaz nem ilyen hivalkodó.

Kellőképpen elfáradtunk és felfedeztük az éttermet, ahol két külön sor vára-
kozott. Az egyikben azok álltak, akik frissen sült ételeket szerettek volna enni,
a másikban, akik csak egy gyors szendvicstre, vagy salátára vágytak kávéval. Mi
a szendvicset választottuk és nagyon finom halas szendvicset, croissant,
üdítőt, kávét kértünk, Márta mivel glutén érzékeny ezért vega salátát evett.

A gyors ebéd után természetesen, ha már ott jártunk ki nem hagytuk volna a Trianon épületegyüttes megtekintését, ahol a sorsunkat megpecsételték 1920-ban. Érdeklődtünk, hogy tudunk odajutni, és merre találjuk, de szépen kézzel elműtögtették, menjünk ki a kastélyból, kerüljük meg, és kb. 25-30 perces gyaloglás után érünk oda, igaz gyönyörű fasor között. Azt senki nem mondta, hogy ha veszünk külön látogató jegyet a versailles-i parkba, akkor onnan városnéző kisvonattal eljutunk a Trianoni épületsorig. Ezt az épületegyüttest XIV. Lajos azért építtette, hogy el tud-

jon vonulni a családjával kicsit nyugalmasabb helyre, ha már túl kimerítő volt a kastélyban lévő zajos élet.

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

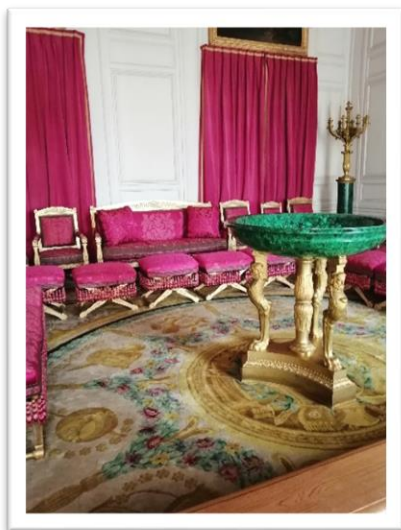

No, de visszatérve Trianon, van a Nagy Trianon épület és a Kis Trianon épület. Mi a Nagy Trianon épületet vettük célba, mert a legújabb kutatások szerint ott írták alá a békeszerződést az I. világháború lezárásaként. A Grand Trianon XIV. Lajosnak épült, a Petit Trianon, pedig XV. Lajosé volt. A Trianoni békeszerződést a magyar kormány delegációja 1920. június 4-én budapesti idő szerint 16.32-kor írta alá a Grand Trianon (Nagy- Trianon) kastély 52 méter hosszú és

7 méter széles folyosóján, a La galérie des Cotelles-ben. Abban reménykedtünk, hogy talán lesz némi utalás a termekben erre a gyalázatos tetre, de csalódnunk kellett, sehol meg sem említik. Azért becsülettel végig néztük.

Az épület maga kívülről kicsit elhanyagolt, de a belső berendezés ismét a pompáról szól. Végül is csalódottan hagytuk el az épületet, és arra gondoltunk, hogy ismét milyen hosszú gyalogút vár ránk, míg kiérünk az állomásra. No, de a szerencse hozzánk pártolt. Megláttuk, hogy sokan várakoznak a városnéző kisvonatra, így mi is beálltunk a sorba. És láss csodát, 4,50 Euróért visszavitt minket a versailles-i kastélyba, méghozzá a parkba, ahova csak külön belépővel lehetett volna bemenni, így végül azokat a virágkavalkádokat és labirintusokat is megtekinthettük.

Általában egy nő mindig keres valamit a táskájában, felforgatva mindent, így esett, hogy az egyik keresgéléskor Márti elejtette a mobiltelefonját, amit mi nem vettünk észre, mert földre esett, de 3 fiatal hölgy megtalálta és utánunk hozta. Íme ismét egy becsületes gesztus a fiatalok részéről.

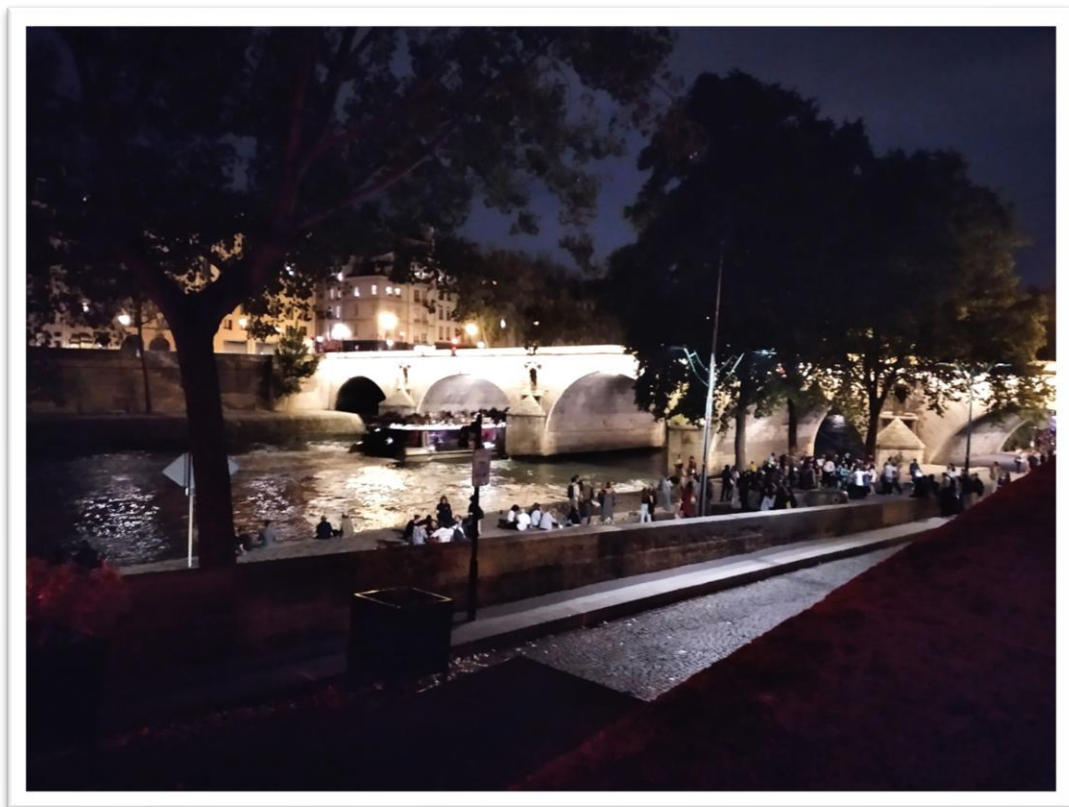
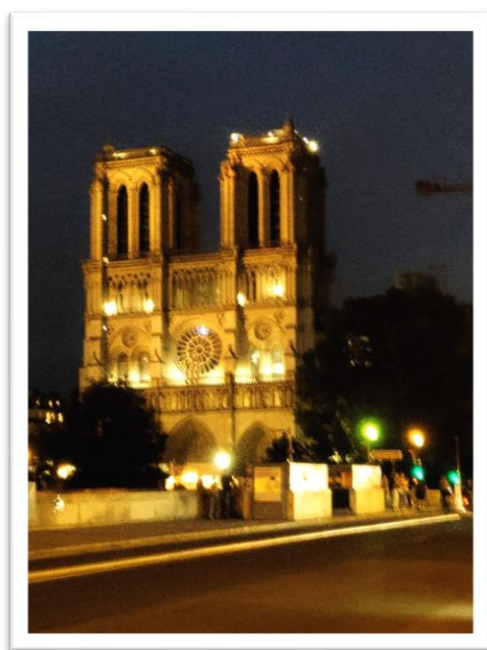
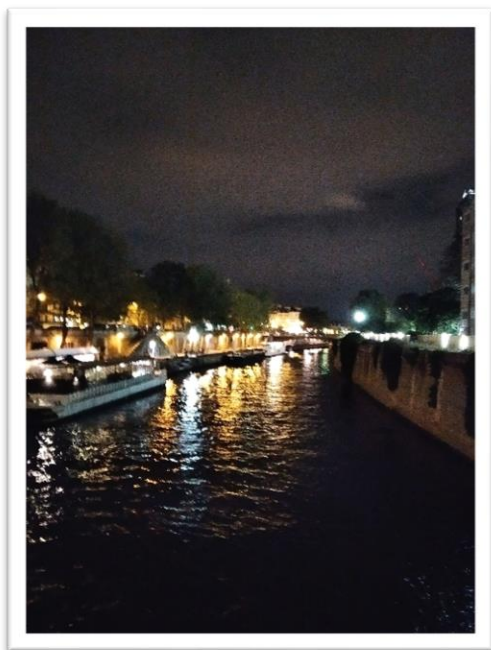
De a nagy kihívás csak ezután várt ránk. A már sajtó lábukkal ki kellett érnünk az állomásra, hogy visszamenjünk Párizsba. Elindultunk azon az úton, amerre jöttünk. Persze mondanom sem kell rossz helyen fordultunk el, így a végén egy teljesen ismeretlen helyre keveredtünk.

Semmi gond, ismét megszólítottunk egy kedves hölgyet, hogy keressük a RER C állomást, mert Párizsba szeretnénk visszajutni. Kicsit gondolkodott, aztán intett, hogy kövessük. Hihetetlen, de elkísért minket az állomásra, kb. 25 perc gyaloglással. Akkor láttuk, hogy egész máshol van a Párizsba induló járatok állomása, mint ahova érkeztünk. Szerencsére vannak segítőkész emberek, akik mindig megsajnálta minket, hálával gondolunk rájuk!

Most valóban 40 perc alatt értünk vissza Párizsba, és gyalog, mint a vert sereg elindultunk a szállásra. Rengeteg km volt a lábunkban (mint később kiderült aznap közel 20 km-t gyalogoltunk), alig vártuk, hogy kicsit kinyújthassuk. A szállodába visszaérve épp megvacsoráztunk, mikor kaptunk egy üzenetet a kedves ismerősünktől, hogy jön értünk 8 órakor és elmegyünk egy esti párizsi, Szajna parti sétára. Hát ezt a lehetőséget nem lehet kihagyni bármilyen fáradt is az ember. Kísérettel este végig járni Párizs ódon utcáit, a 17. századi épületek között, a vidám, pezsgő késő esti, kora éjszakai életbe belelátni, szinte érezni, ahogy lüktet Párizs szíve, fiatalok a Szajna partján csoportokban zenélnek, énekelnek, táncolnak. Ez egy óriási megtiszteltetés amiért nagyon hálásak vagyunk ismerősünknek a mai napig. Ezeket az élményeket egy kötött programokat kínáló társasút nem tudja átadni.

A MEGVALÓSULT ÁLOM

Így aztán nekivágtunk az éjszakai Párizsnak, fél úton beültünk egy kávézóba felfrissíteni magunkat egy pohár finom francia borral. Kb. éjfélre értünk vissza

a szállodába, telis-tele élményekkel. Az ember csak pillanatnyilag érzi a fáradtságot, az élmények mindent feledtetnek, nem pihenni utaztunk Párizsba. Boldog fáradtsággal dőltünk az ágyba, mert másnap csak estére volt kötött programunk, az Eiffel torony, napközben szabadon választott programot terveztünk az Orsay múzeumot és az Invalidusok templomát. Így nem kellett ébresztőt beállítani, meg is lett az eredménye, másnap fél 9-ig aludtunk.

4.

Szabad program, este Eiffel torony

szeptember 16.

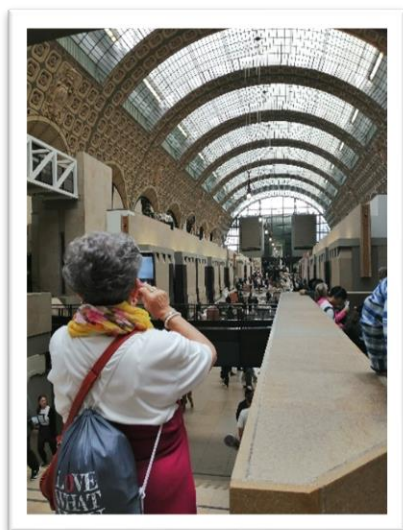
Sikerült kipihenni magunkat, így egy reggeli gyors készülődés után sajnos egy kis időt bevásárlásra kellett szentelnünk, mivel a szállodában nem kértünk ellátást, bizonyos ételallergiák miatt, a készleteink viszont kimerültek így kerestünk egy élelmiszerboltot, ahol aztán feltöltöttük a hátra lévő napokra a reggeli és vacsora készletünket.

Úgy döntöttünk, hogy az Orsay múzeumot nézzük meg, ahol olyan művészek munkái láthatók itt, mint Cézanne, Degas, Manet, Monet, Pissarro, Renoir és Van Gogh. Mielőtt útnak indultunk szeretnénk volna az emlékezés szalagját elhelyezni Ady Endre emléktábláján, ami a szállodánk falán található. Sajnos elég magasan van ez a tábla így már az előre lefordított szövegünkben kértük a recepció hölgyet adjon valamilyen magasítót, amivel elérhetjük.

Nem nagyon örült a dolognak, valami olyasmit mondott, hogy majd később. Vártunk egy darabig, de nem történt semmi. Így én visszamentem a szobánkba és az ott lévő műanyag ülőkét fogtam, levittem, hogy majd arra állok fel. Ezt meglátva a recepció hölgy rögtön tiltakozott, hogy ez balesetveszélyes, utána adott egy fém fellépőt amiről elértem a táblán

lévő kampót. A nemzeti szalagra az alábbi feliratot írtuk: „Emlékezünk, Magyarországból, Sopronból, Dr. Kosztkáné Málnás Valéria és Vargáné Rákóczy Márta”. Fényképet készítettünk és még egy kedves járókelő felajánlotta, hogy kettőnk-ről is készít képet.

Így már a feladat teljesítve útnak indulhatunk a kitűzött cél felé. Természetesen az utat gyalog tettük meg a szállodától a múzeumig útvonaltervező segítségével és most kivételesen nem tévedtünk el, profi módon odataláltunk. Mivel volt Museum-pass bérletünk így nem kellett sorba állni jegyet venni, mehettünk a kártyaleolvasóhoz. Ez a múzeum az Orsay rakparton, egy átalakított, korábban lebontásra ítélt vasúti pályaudvar (Gare d'Orsay) épületében található.

Területe 57 400 m². Még kimondani is sok, nemhogy bejárni! Ez óriási feladat ismét, de az itt látható festményeket, mind az állandó, mind az időszakos kiállításokon bemutatott alkotásokat, látni kell, és csodálni. Az igazi csemegék a legfelső szinten találhatóak. Lenyűgöző Monet, Renoir, Van Gogh... el sem lehet mondani és befogadni ezt a sok szépséget. Mi még mindketten azon örömködtünk, nem hiszük el, hogy itt vagyunk és mindezt láthatjuk!

Ezek az impresszionista alkotások 1848-és 1914 között készültek. Nem lehet csak úgy végigfutni a tárlaton, újra- és újra

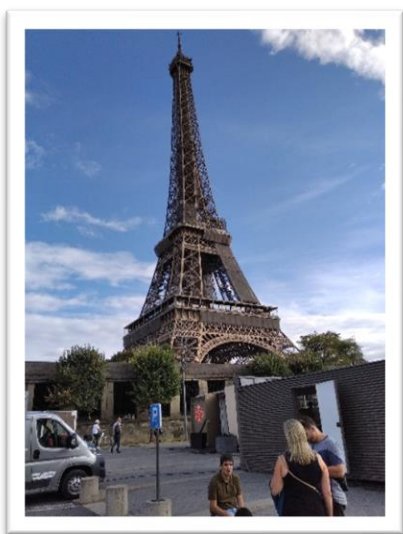
kezded előről mindig más-más alkotást megcsodálni, beszippantani az adott kor szellemiségét, kultúráját, a táj szépségeit, ahogy a festő látta, a képzeletünk szárnyán mi is visszamentünk az adott korba, az adott helyszínre. Nem is tudom elmondani hányszor jártuk végig a termeket, egyszerűen nem tudtuk otthagyni, folyamatosan visszatértünk, de mikor eljöttünk meg sem szólaltunk egy darabig annyira a hatása alatt voltunk a látottaknak.

Aztán az életfunkcióink jeleztek, visszafelé bementünk az étterembe, ahol szintén meg kellett várni amíg a pincér odajön és megkérdezi, hogy enni, vagy csak kávézni szeretnénk, a válasz alapján vezetett minket asztalhoz. Már nagyon vágytam valamilyen levesre és itt végre találtam az étlapon levest. Bár nem tudtam mit tartalmaz, de rendeltem. Ez egy nagyon finom hidegen tálalt paradicsomos és más zöldségekből készült krémleves volt, pirított apró bagett kockával és még hoztak hozzá két kis mini bagettet. Ez épp elég volt, ittunk egy-egy nagy adag frissen facsart narancslevet és természetesen az elmaradhatatlan kávé.

Teljes lebegős állapotban búcsúztunk el a múzeumtól, és kapkodtuk a lábunkat, hogy odaérjünk az Invalidusok templomához, Napóleon sírjához. A navigáció jó volt, de azt nem tudtuk, hogy a zárás előtt fél órával már nem lehet bemenni. Hiába könyörögtünk, hogy csak legalább egy fényképet készíthessünk, hajthatatlanok maradtak, így csak kívülről láthattuk. A múzeum este 6-kor zárt.

Mivel az Eiffel torony látogatásunk időpontja este 8 órára szólt, nem volt már lehetőség mást megnézni, így kis pihenőt tartottunk az Invalidusoknál és elmentünk a buszmegállóba, hogy onnan busszal folytassuk utunkat az Eiffel toronyhoz. Gondoltuk legalább lesz időnk ott is körülnézni, körbe járni. (Ami egy nagyon fontos tudnivaló az ilyen látogató központoknál, sehol nem kell külön fizetni az illemhely használatáért, ennek ellenére tiszta és rendez. Az Eiffel toronynál külön biztonsági őr áll ott és belenéz a táskákba.)

Megérkeztünk az „Öreg Hölgyhöz” A párizsiak így nevezik az Eiffel tornyot. Csak egy kis tudni-való róla: tervezője: Alexandre Gustave Eiffel fémszerkezetek építésére szakosodott francia építőmérnök és gyáriparos. (Egyes hírforrások szerint kezdetekben visszafogott Gustave Eiffel magáévá tette kollégáinak ötletét, megvásárolva az 1884. szeptember 18-án bejegyzett szabadalmat.) A torony az 1889. évi világkiállításra készült, az eredeti tervek szerint a kiállítás után lebontották volna. Az építkezés 1887. január 28-án kezdődött el és nagyon szűk 2 év állt rendelkezésre, hogy elkészüljön. Eiffel, akinek csak

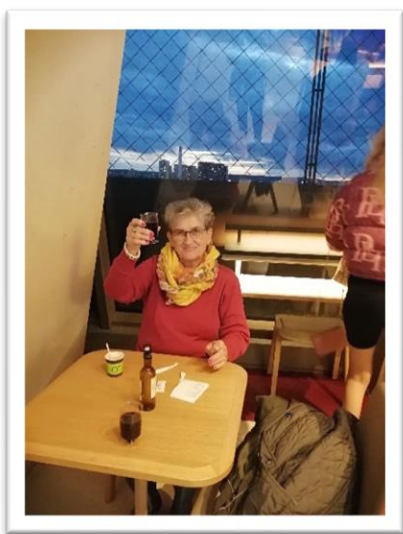
egy gondolat járt a fejében: határidőre elkészíteni a művet, kénytelen volt elfogadni és megadni az annak idején túlzottan magas béreket az építőmunkásoknak. 1888. július 14-én elérték a második emeletet, 1889. március 31-én pedig befejezték a harmadikat, május 15-én pedig megnyitották a nagyközönség számára.

A torony négyzetalapú, 1,6 ha alapterületű, 10 100 tonna tömegű, 12 000 acéldarabból, szegecseléssel állították össze, átmeneti jelleggel. Évente kb. 10 tonna festék kell felülete karbantartásához.

Magyar vonatkozás: Eiffel, készítette Budapesten a Nyugati pályaudvar főépületének terveit.

A határidőt betartó Eiffel a Francia Becsületrend lovagja lett.

A torony magassága 324 m, ebből maga a torony 300 m, rászerezve 24 m-re magasodik egy tévé-adóantenna. Első emelete 58, második emelete 116, a harmadik 276 méter magasan van. A torony körbe van véve afrikai árusokkal, mini Eiffel torony kulcstartókat, világító Eiffel tornyot, Párizs feliratos táskákat, sapkákat árulnak és még sok minden mást. Lehet vásárolni náluk, lehet alkudni, de akkor már előre a zsebünkbe készítsük elő a pénzt, hogy ne kelljen a pénztárcát elővenni, mert az veszélyes, főleg ilyenkor estefelé.

Elérkezett a belépésünk időpontja. A toronyba lehet gyalog is felmenni, de inkább tanácsos ebben a korban már a liftet használni. Beszálltunk és a lift elindult a 2. emeletre. De mivel nekünk a 3. emeletig szólt a jegyünk bátran bennmaradtunk a liftben, gondolva majd tovább megy. Nem így történt, elkezdett lefelé menni újabb utasokért, így mi az első emeleten kiszálltunk és bánatunkban bementünk a büfébe, meghívtuk magunkat egy pohár borra.

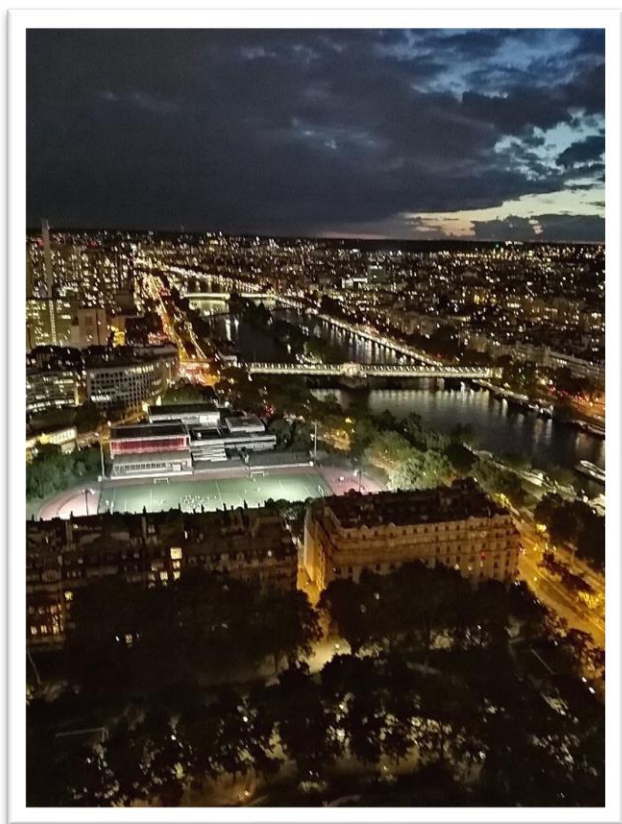
Gondoltuk majd visszaszállunk a liftbe, ami újra felfelé megy. Igen ám, de nem tudtuk melyik ol-

dalra kell állni. Egy ott dolgozó hölgyet megkérdeztünk, mutatva, hogy a 2. emeletre akarunk menni, hol kell beszállni? Ő csak azt mutogatta a kezével, hogy menjünk gyalog. Nagy próbatétel, szívnek, lábnak, de sikerült és a pompázatos látvány megérte.

Este az Eiffel torony felső szintjéről lenézni a kivilágított Párizsra, valami észveszejtő.

Észrevettük, hogy sokan egy keskenyebb folyosón egy másik lifthez sorakoznak. Mi is odaálltunk, kiderült az visz fel minket a 3. emeletre, ott már kérték a 3. emeletig szóló jegyünket! Így felértünk 276 m

magasságra, ami nekünk már elég volt. Ott voltak olyan szakaszok, ahol nem volt rács, és nem volt üveg, ami visszatükröződne így, ha jó fényképeződ vagy telefonod van, kiváló képeket, videókat lehet készíteni

Mi is ezt tettük, csak azzal nem számoltunk, hogy a telefon akkumulátorát a videó teljesen lemeríti. Ki gondol erre ilyen szédítő magasságban ilyen látvány mellett? Hát mi nem az biztos. Kb. 1,5-2 órát voltunk a magasban, mikor gondoltuk, hogy menni kellene, mert még a szállodához is el kell jutni. Láttuk a tömeget, akik a liftnél gyülekeztek, így mi is odaálltunk és mielőtt beszálltunk volna mutogatással megkérdeztem az irányítót, hogy lefelé megy-e? Megnyugtató, hogy igen. Így szerencsésen leértünk és természetesen a kijárat nem ott volt, ahol bementünk, így újra megkerültük a tornyot. Gondoltam előveszem a telefonom és beütem újra az útvonalkeresőbe hogy jutunk el a szállásra. Igen ám, de lemerült. Mártié is, sőt a hordozható akkumulátor is lemerült.

Ott álltunk süketen, és vakon.

Még jó, hogy előtte azért tájékozódunk, hogy jutunk vissza a szállodához. Két busszal, az egyikkel egy megállót megyünk, a másikkal elég sokat, amíg eljutunk az Odeon megállóig. Hát eddig megvolnánk. Beálltunk a buszmegállóba, elég sokat kellett várni, de megjött a mi buszunk, amivel 1 megállót mentünk, majd leszálltunk. Vakon nekivágtunk az utcának, hogy megkeressük a másik busz megállóját. Kb. 650 m után fényt láttunk az alagút végén megtaláltuk a hazafelé tartó buszunk megállóját. Épp ott állt. Szerencsére benne ült a sofőr, akit megkérdeztünk, hogy az Odeon felé megy-e, elmutogatta, hogy ez parkoló busz egy másik megállóból megy a mi buszunk és meg is mutatta honnét! Siker, újra hazajutunk!

Azért egy kis pánik volt rajtunk, mivel a busz teljesen ismeretlen helyeken ment és kijelzőn azt írta, hogy az Állatkert a végállomás. Erre ismét odamentem a sofőrhöz, de megnyugtató, hogy az Odeonnál le tudunk szállni.

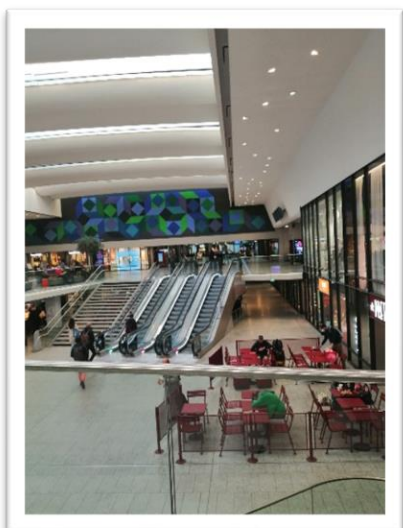
Igaza lett, megérkeztünk és gondoltuk már csak egy ugrás és ismét a szállóban vagyunk. De csak gondoltuk. Már olyan fáradtak voltunk, hogy azt sem tudtuk hol vagyunk, persze telefon nincs, hogy bárkit felhívhassunk. Semmi gond, jött egy szimpatikus házaspár, megállítottuk és mondtuk, telefon kaput, és kézzel mutattuk, hogy gyalog mennénk az Odeonhoz. Erre mosolyogtak, hogy ők nem franciák, angolok. De a férfi talpig úriember volt, elővette a telefonját, az útvonaltervbe beírta hol vagyunk odaadta nekem én beírtam hova akarunk menni és jót nevtünk, mert kb. 5 perce voltunk a szállodától. Elmutogatta az irányt és most Márti volt nagyon éber, felismerte azt a kis kávézót, ahol be

kellett fordulnunk, hogy a szállodához érjünk. Mikor megláttuk a szálloda utcáját egymás nyakába borultunk, indián táncot jártunk, hogy ismét sikerült.

Szóval Párizsban ha egy idegen megszólít bárkit, segítséget kérve, mindenki nagyon készséges, legalább is mi ezt tapasztaltuk. Hazaérve gyors tisztálkodás ágyba bújás, mert másnap az ismerősünk ajánlásával és segítségével Párizstól 100 km-re lévő Chartres-i katedrálishoz utazunk.

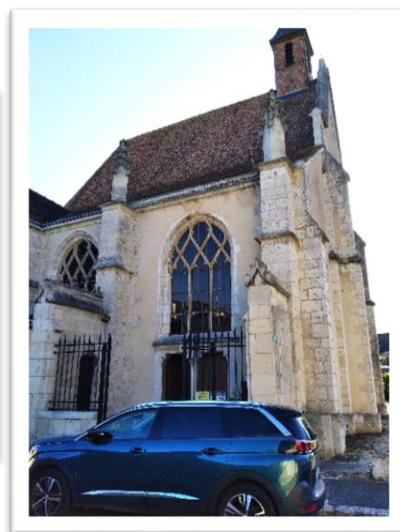
Ezek nélkül a kalandok nélkül talán kicsit monoton és tömör lett volna a kirándulásunk, de színessé, még emlékezetesebbé tették az élményeket. Ezen az estén nem jött álom a szememre, annyira feldobódott állapotban voltam, hogy csak beszéltem és beszéltem, Márta már könnyögött 2-kor, hogy legyen csendben és próbáljak aludni, mert holnap ismét korán kelünk. Vergődtem még, de talán 1-2 órát aludtam, fáradságot viszont nem éreztem.

5.

*Chartres, a csoda katedrális**szeptember 17.*

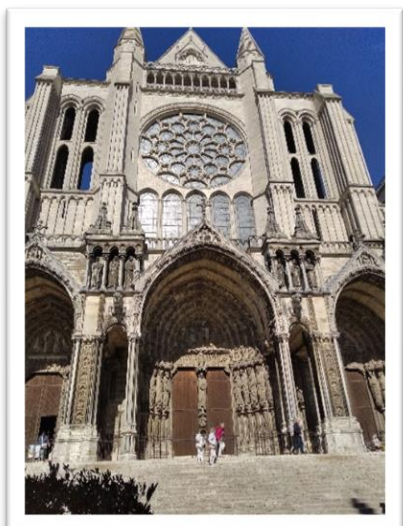
Reggel 8-kor ismerősünk már várt minket a szálloda előtt és indultunk egy helyi járatú busszal a Montparnasse állomásra hogy még vonat indulás előtt egy kávét igyunk. A vonatunk 9,06 kor indult Chartres-be és 10,06-kor érkeztünk. Ez egy megyeszékhely az Eure folyó partján fekszik kb. 41000 fő lakossal, óvárosa középkori gótikus jellegű.

Hosszú sétákat tettünk a városban, mielőtt a katedrálishoz mentünk. Közben betévedtünk egy aukcióra, ahol régi bútorokra, emléktárgyakra, különféle motorokra lehetett licitálni. Ha már

ott jártunk megcsodáltuk az ott kiállított darabokat is. Az aukció érdekessége, hogy a katedrális előtti kis kápolnában tartották. Ugyanis a kápolna már nem funkcionált egyházi létesítményként, kiürítették és lebontásra ítélték. A város

polgármestere úgy tudta megmenteni a kápolnát, amely gyönyörű, hogy felajánlotta kulturális célra és így lett belőle többek között aukciós ház is. Mindez számunkra megdöbbentő volt, de egyben nagy élmény is.

„A Chartres-i egyházmegye katedrálisa az egyik legkorábbi és talán a legszebb is abból a kétszáz-ból, amit a XIII. és XIV. században építettek. A katedrális két, egymástól eltérő toronnyal rendelkezik. Az egyik, amely 105 méter magas, az 1140-es évekből származik, míg a másik, 113 méteres torony egy kora 16. századi csúccsal kiegészített korábbi építmény. Az épület teteje halvány zöldes színű. A falak külső oldalán minden oldalról támpfalak

épültek, amelyekre az ablakok szokatlanul nagy mérete miatt volt szükség. Mivel a hajó felső része javarészt üvegből áll, szükség volt a külső támpillérekre, melyek az oldalhajónál a tető fölé nyúlnak. Chartres volt az első hely, ahol ilyen, a külső megjelenést nagyban befolyásoló strukturális elemeket alkalmaztak.

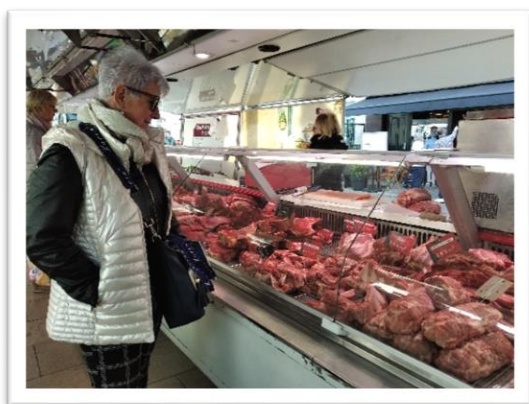

A katedrálisnak összesen kilenc bejárata van, melyekből három az előző épületből maradt meg. Belső magassága 36, hossza 128 méter.

A katedrális főként a korai 13. századból származó ablakai jelentik az épület egyik kiemelkedő látványosságát. A másik csodálatra méltó a karzatnak a díszítése, aprólékos csipkeszerű márvány faragás ami a Bibliából vett jeleneteket ábrázolja. Az ember tátott szájjal nézte ezeket az emberi kéz alkotta csodákat. Lelkünket teljesen átjárta a béke és a nyugalom, hálával tartozunk kedves jótevőnknek, hogy ezt megmutatta nekünk. Hihetetlen az emberi elme és a kéz munkájának összhangja, a mérnöki megoldások, amivel ezeket az óriási oszlopokat, íveket a helyükre emelték és fantasztikus pontossággal kiszámolták az illeszkedéseket. Elismerés és tisztelet az alkotóknak!

Ez a katedrális kárpótlás a Notre-Dame látogatás helyett. Itt egy apró megjegyzés, a párizsiakat nagyon lesújtotta a Notre-Dame leégése, magánemberek és cégek sokasága adakozott, mindenki anyagi helyzetének függvényében, mert a pusztítás óriási. Az adományok és felajánlások teljes összege a becslések szerint elérheti az egymilliárd eurót. Ekkora összeget korábban sohasem sikerült összegyűjteni adománygyűjtéssel Franciaországban.

Visszatérve Chartres-re, miután sokáig gyönyörködtünk a katedrális szépségében, ismét sétára indultunk. Elmentünk a helyi piacra, ahol a tenger gyümölcseitől a marha húsig, a nyersen kínált húsoktól a különféle sültekgig, a virágtól a zöldségig, gyümölcsig, a frissen sültt ezerféle pékárutól kezdve mindent megtaláltunk. Jó magyarhoz hűen sült

császár szalonnát vettem, és hozzá egy frissen sültt bagettet. Végig jártuk a belváros utcáit, itt is rengeteg a kávézó, az étterem, természetesen utcai asztalokkal.

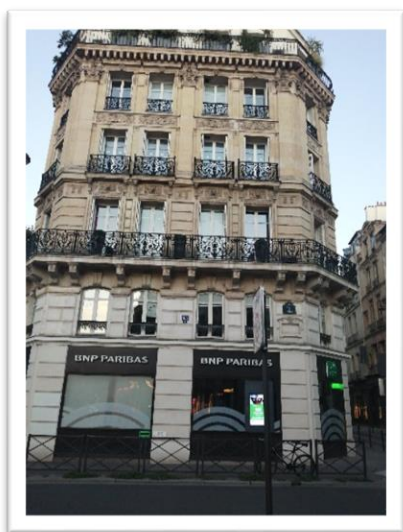

Kicsit hideg szél fúj, de annak örültünk, hogy nem esik az eső. A teraszokon adtak takarókat, ami jó szolgálatot tett. Ebédre kiválasztottunk egy viszonylag csendesebb helyet. Én egy helyi specialitást ettem, tésztát szaftos borjúszeletekkel és velős csonttal. Márti natúr halat zöldségekkel, természetesen hozzá finom francia vörösbort. Desszertnek crême brulée – t. Kávét egy másik kávézóban ittunk. Azt már mondanom sem kell,

hogy itt is Párizsban élő magyar ismerősünk vendégei voltunk... 15 órakor indult vissza a vonatunk Párizsba. A visszaúton nem sokat beszélgettünk annyira a hatása alatt voltunk a látottaknak.

Beérve Párizsba azzal szembesültünk, hogy a busz, amivel szerettünk volna a szállodáig menni, épp azon a napon nem közlekedik, mert az útvonalán tüntetés van. Így gyalog mentünk vissza, még szerencse, hogy nem nekünk kellett kitalálni az útvonalat, hanem az ottani ismerősünk vezetett minket. Beérve a szállodába a szobakulcs mellett ott voltak a másnapi repülőjegyeink, amit a Linda Tours Iroda ügyintézője e-mailen megküldött a szállodának, - szabadidejét is erre áldozta – hogy ne a repülőtéren kelljen a foglalási kód alapján kiváltani a beszállókártyákat! Ez az előzékenység és segítőkészség páratlan.

A szállodában aztán kicsit pihentünk, felfrisültünk és elhatároztuk aznap este csak céltalanul sétálunk a környék utcáin, nem rohanunk sehova csak épp létezőnk. A Boulevard Saint-Germain-en sétálgattunk, gyönyörködtünk a lüktető párizsi forgatagban, a száguldó forgalomban, a teltházas kávézóknban, éttermekben, ahol egy-egy étterem előtt az utcán sorban álltak, hogy helyet kapjanak.

Nagyon kell az ilyen lé-

zengő, sétálgató állapot is.

Sajnos ez volt az utolsó teljes napunk, másnap este már indult a repülőnk. Tervegettük, hogy azért másnap még lesz időnk megnézni más nevezetességet, a szállodában ott hagyjuk a csomagokat és csak akkor hozzuk el, amikor már indulni kell a repülőtérre.

Séta után visszaérve újabb meglepetésben volt részünk, kaptunk egy sms-t, hogy másnap délben ismerősünk eljön értünk és elmegyünk a Sacre Coeur (Szent Szív) bazilikát megnézni. Nincs közel, de metróval és gyalog még belefér az időnkbe. Nem lehetett ezzel az ajánlattal nem élni! Óriási hála ezért az önzetlenségért. Így aztán kellően elfáradva, de tele várakozással fekdüdtünk le. Gyönyörű nap volt ez is, várakozáson felüli.

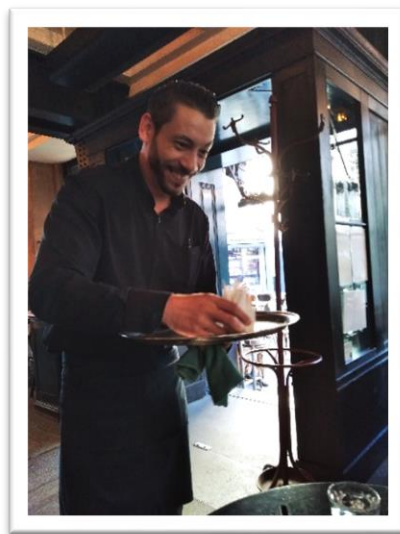
6.

Sacre Coeur, és visszaindulás

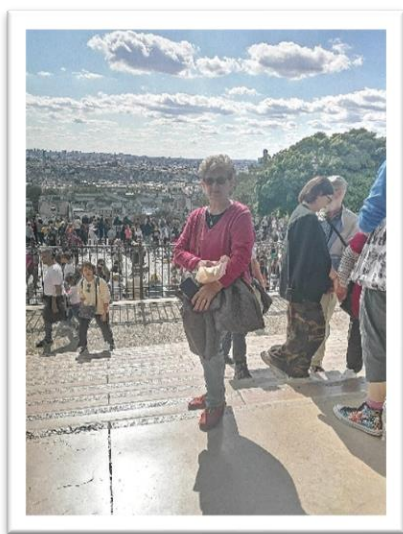
szeptember 18.

Hát ez is elérkezett. Reggel felfrissülés, csomagolás, és még egy utolsó nézelődés, vásárlás, és egy finom kávé a közeli kávézóban.

Mint ahogy már megtanultuk megvártuk a pincért és mutattuk, hogy ketten szeretnénk kávé inni. Leültetett minket egy 2 fős kis asztalhoz. Kérdezte, hogy beszélünk-e franciául, mondtuk, hogy nem, magyarok vagyunk. Erre teljes megdöbbenésünkre megszólalt magyarul! Elmondta, hogy 25 éve él Párizsban, Budapestről jött 16 évesen, francia nő a felesége, 3 gyönyörű kislánya van, azonnal megmutatta a fényképüket. Nagyon örültünk egymásnak, de főleg Ő, hogy magyarul beszélhetett valakivel. Hát ezek a véletlenek.

Visszaérve a szállodába, délben levittük a csomagjainkat a csomagmegőrzőbe, kijelentkeztünk és irány a Saecre Coeur, vagyis a Szent Szív Bazilika, ami egy római katolikus templom, Párizs legmagasabb pontján áll.

A helyválasztást nem csak az indokolta, hogy a hegyen álló templom Párizs jelentős részéről látható, hanem a hegy legendája is. A Montmartre azt jelenti magyarul, hogy Mártírok-hegye. Az elnevezés arra utal, hogy a hagyomány szerint ezen a helyen halt meg hitéért Szent Dénes, Párizs első püspöke és több

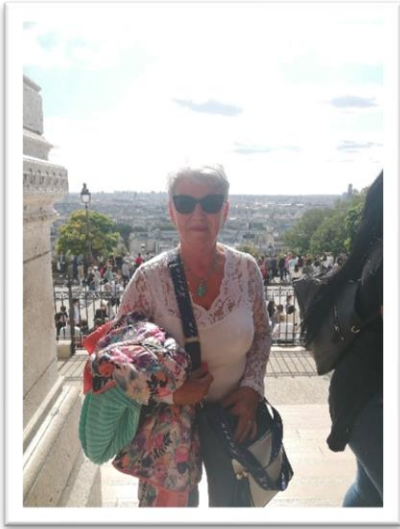
követője a 3. század végén. Az épület 85 méter széles, 35 méter hosszú. A kupola 55 méter magas és 16 méter széles. A kupola legmagasabb pontja 83 méter.

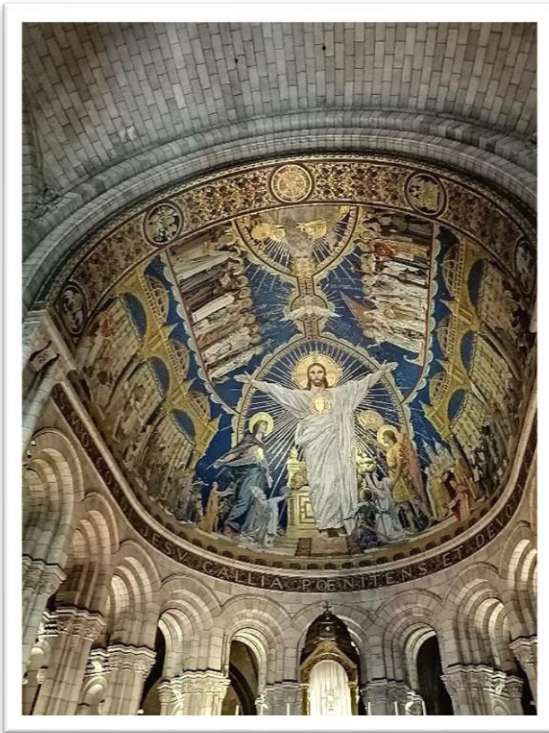
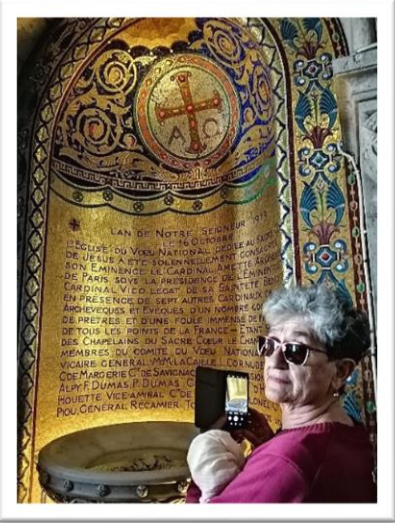
A szállásunkról metróval indultunk, aztán gyalog a nyugodt, kevésbé forgalmas kis utcákon át szép lassan sétálva értünk fel a bazilikához. Kísérőnk nagyon figyelt arra, hogy ne a meredek lépcsőkön menjünk, hanem a kis utcákon át enyhén meredek az út, így azt jobban lehet bírni. Természetesen ahogy közelítettünk a bazilikához úgy nőtt az utcákon az embertömeg, a kávéházak, a szuvenír árusok boltjai, nehéz ellenállni a kísértésnek, és ezt az ottani árusok pontosan tudják. Végre felértünk a dombtetőre, és ott magaslott előttünk a Szent Szív Bazilika, alattunk pedig Párizs. A

látvány lenyűgöző, ahogy letekintesz a lépcsőről és látod az egész várost.

Itt is szigorú rend alapján lehet bemenni. Csak annyi embert engednek be, amennyi a kijáraton kijön.

A templom látogatása ingyenes. Ismét egy olyan lenyűgöző látványban volt részünk, amiről nehéz beszélni, csak legyünk képesek még ezt is befogadni. Szigorú szabályok vannak a templommon belül, nem lehet vakus fényképezőt használni, nem lehet beszélgetni, még halkan sem, a teremőr azonnal figyelmeztet. Hihetetlen, de ezt mindenki tudomásul veszi.

Az ember lelkét megérinti és nem lehet úgy mindezt végig nézni, hogy le ne üljön az ember és mondjon el egy fohászt, egy hálát azért, hogy ezt láthattuk.

A szentély (központi oltár) feletti boltívet a Nagy Krisztus-mozaik borítja, amely 1900 és 1922 között készült. A mozaik Franciaország Szent Szív iránti elkötelezettségét

jelképezi. A mozaik 475 négyzetméteres, a világ legnagyobb ilyen alkotása. Az ajtókat az utolsó vacsorát és Jézus életének más eseményeit megörökítő domborművek díszítik. Csak annyit tud mondani az ember, hihetetlen, amit az emberi elme képes megtervezni és a kéz képes mindezt valóra váltani, úgy, hogy évszázadokon át fennmaradjon. Sajnos ez volt az utolsó alkotás, amiben gyönyörködhettünk, hisz este már indultunk vissza.

Lassan lesétáltunk a hangulatos kis utcákon, betértünk egy étterembe, és ott ebédeltünk, kávéztunk és koccintottunk egy utolsót megköszönve segítőnknek az önzetlenségét és hogy ilyen sok időt ránk áldozott. (Mondanom sem kell, hogy itt is az Ő vendégei voltunk)

Mondtuk, hogy a reptérre már magunk is ki tudunk menni, hisz a RER B állomás nincs messze a szállodától és a vonat egyenesen a CDG repülőtérre visz. Ő viszont ragaszkodott hozzá, hogy elkísér minket. Most már utólag tudjuk, hogy milyen szerencsénk volt, mert ha Ő nincs velünk még mindig ott ülünk a RER B megállóban.

A történet a következő.

Ismerősünktől kaptunk napi jegyeket, ami egy útra szólt a CDG repülőtérig, és vártuk, hogy majd jön az a szerelvény amire fel kell szállnunk. Kísérőnk elmondta, hogy mindig az az útvonal világít a táblán, amelyik szerelvény épp várható. Vártunk türelmesen kb. 20 percig, de a repülőtérre induló vonat sehol nem volt. Ez már kicsit meghaladta a tűrőképességünket, amikor a hangosbemondó francia nyelven mondott valamit. Kísérőnk sem értette pontosan az utasítást, így megkérdezte az információt, hogy mikor jön a RER B. A válasz őt is megdöbbenetette.

Kiderült, szeptember 17-én és 18-án az a vonat nem közlekedik.

Azt a tájékoztatást kaptam, hogy szálljunk fel egy másik vonatra és majd 4 megálló után szálljunk le, ahol buszok várják a reptérre utazókat. Így is tettünk, 4 megálló után készülődtünk, akkor megszólalt a hangosbemondó, hogy majd a 8. megállónál szálljanak le azok a CDG-re mennek. Ez már kezdett kaotikus lenni. A 8. megállónál ismét készülődtünk, le is szállt mindenki, aki a repülőtérre igyekezett, de ott a peronon személyes tájékoztatást kaptunk, mindenki szálljon vissza, mert majd a végállomáson lesznek a buszok, amelyek a reptérre visznek.

Kezdett a hajunk égnek állni, de tudtuk, hogy még sok időnk van a bejelentkezésig, nem muszáj pont az első között lenni. Így nyugtattuk magunkat!

Ismerősünk most már nem hagyott magunkra, elkísért, egészen a bejelentkezési kapuig, csak ott köszöntünk el egymástól, ismételten megköszönve a sok-sok segítséget és önzetlenséget. Szóval, ha Ő nem ragaszkodik ahhoz, hogy elkísér a reptérre, akkor fogalmunk sincs hogy jutottunk volna ki, mert a megállóban semmi kiírás nem volt, amit le tudtunk volna fordítani, egyszerűen mindent csak francia nyelven mondtak be, aminek a megértését a RER vonatok érkezése és indulása miatti zaj is nehezítette. Persze, ha kiírták volna a digitális táblára az információt, akkor ugye a fordítóprogrammal értelmezni tudod, hogy miről van szó, de az elhangzott szöveget nem tudod lefordítani.

A repülőtéren már könnyen eligazodtunk, átestünk a kézi poggyász ellenőrzésen és a kapukon, de hopp ismét egy rendkívüli esemény. Nálam becsipogott a kapu, mikor átmentem alatta. Levetették az órát az övet és újra át kellett mennem. Ismét becsipogott. No félreállítottak és egy hölgy jött tüzetesen átvizsgálta, a cipőmbe is belenézett, de nem talált semmi rendkívülit és továbbengedett.

Könnyen megtaláltuk a terminálunkat, ahol várakozni kellett. Pontosan 20,45-kor kezdtük meg a beszállást, szintén repülőjegyen feltüntetett zónák szerint. Tehát először az 1-es, 2-es, 3-as, majd a 4-es zóna utasai mehettek fel a gépre. Így elkerülhető a tolokodás, mindenki tudta mikor következik. Beszálltunk, és 21,05-kor indultunk Bécsbe. Pontosan érkeztünk, viszonylag hamar megtaláltuk a csomagjainkat és indultunk a kijárat felé, de mi nem is néztük azokat, akik utasokat vártak, pedig Márty fia Lackó és unokája Boglárka táblával vártak minket.

„Paris Mártyi mama és Vali néni”
Meghatóan kedves figyelmesség!
Köszönjük!

Ui.: a 6 nap alatt, közel 60 km-t gyalogoltunk, a legtöbbet 2022. szeptember 15-én, mikor Versailles-ben voltunk, ott megközelítettük a 20 km-t.

CSODA VOLT NEKÜNK EZ A 6 NAP, ÉLETÜNK MEGHATÁROZÓ ÉLMÉNYE,
TELE KIHÍVÁSSAL, JÓ KEDVVEL ÉS CSODÁLATTAL.

A szerzők: Dr.Kosztkáné Málnás Valéria és Varga Lászlóné Márti, több évtizeden át a Soproni Egyetem munkaügyi- személyügyi ügyintézői, majd később e terület vezetői voltak nyugdíjazásukig. Közvetlen munkatársként kialakult barátságuk nyugdíjazásuk után is töretlen.

A kalandokat könyv alakba szerkesztette: Csendes Béla

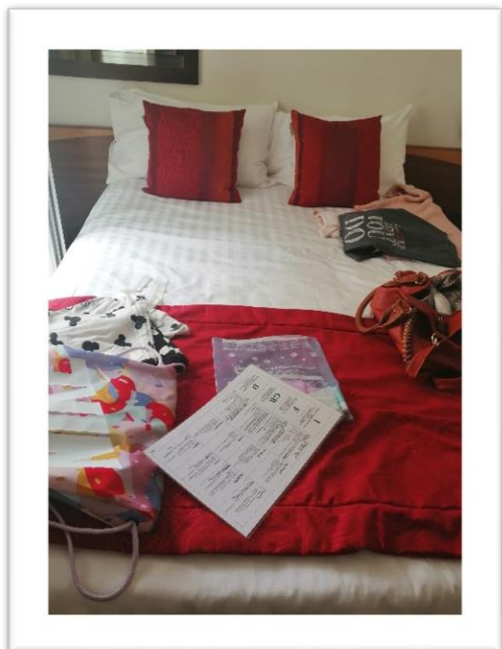
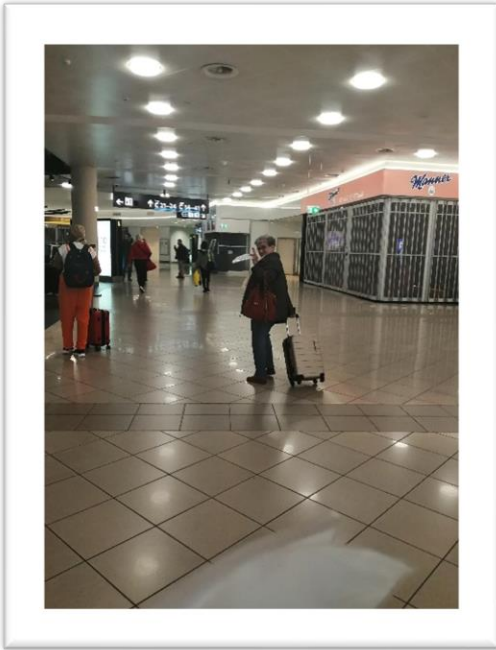
Párizsi emléktár (fényképeink)

*Így láttuk és éltük meg a pillanatokot,
szívből, saját fényképezőgépeinkkel...*

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

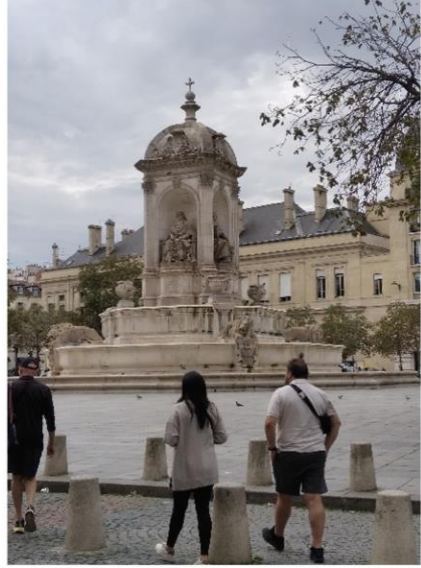
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

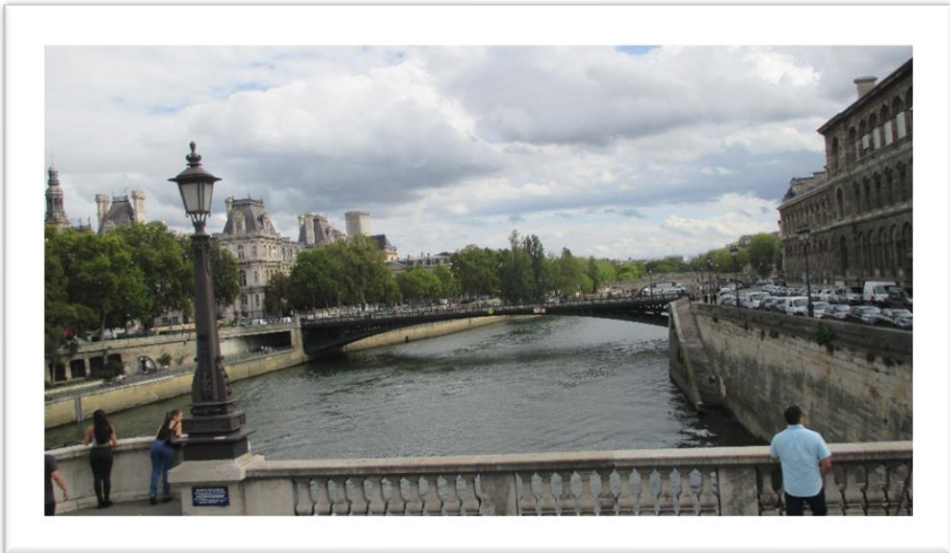
A MEGVALÓSULT ÁLOM

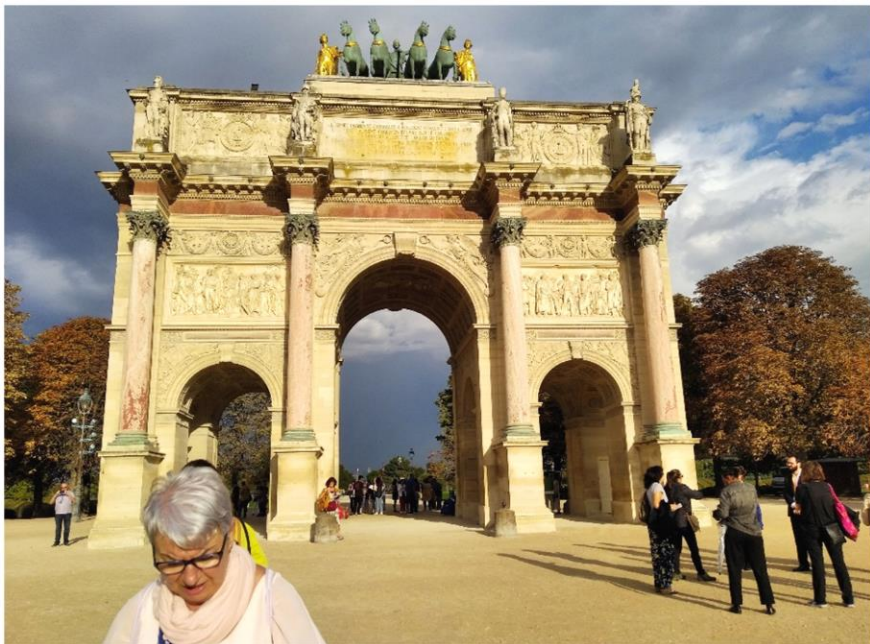
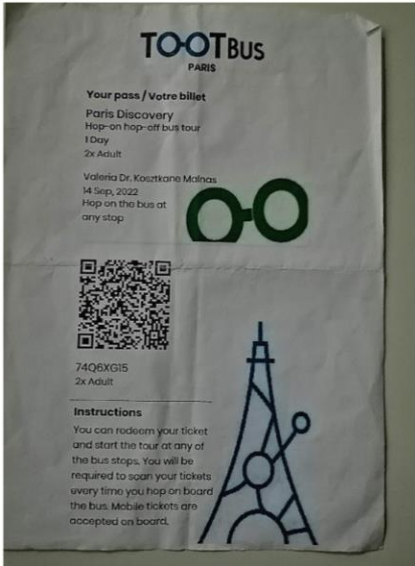
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

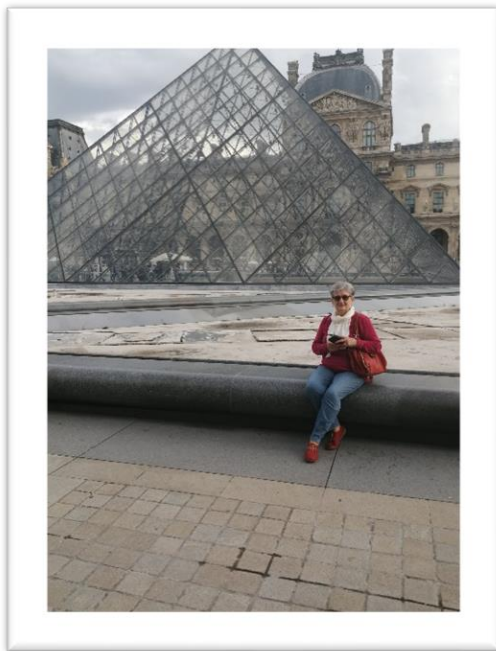
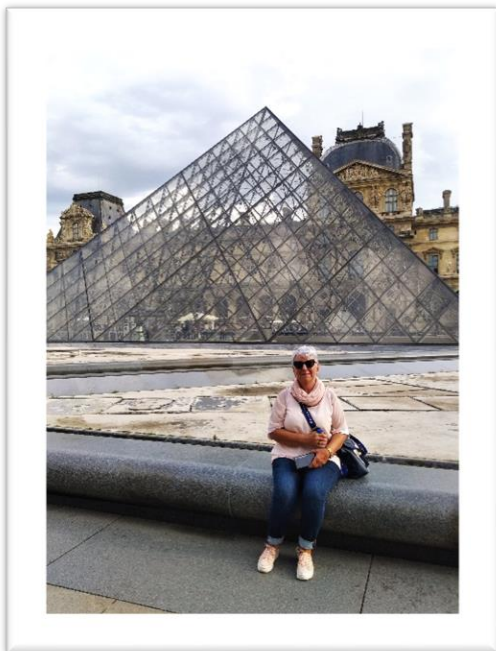
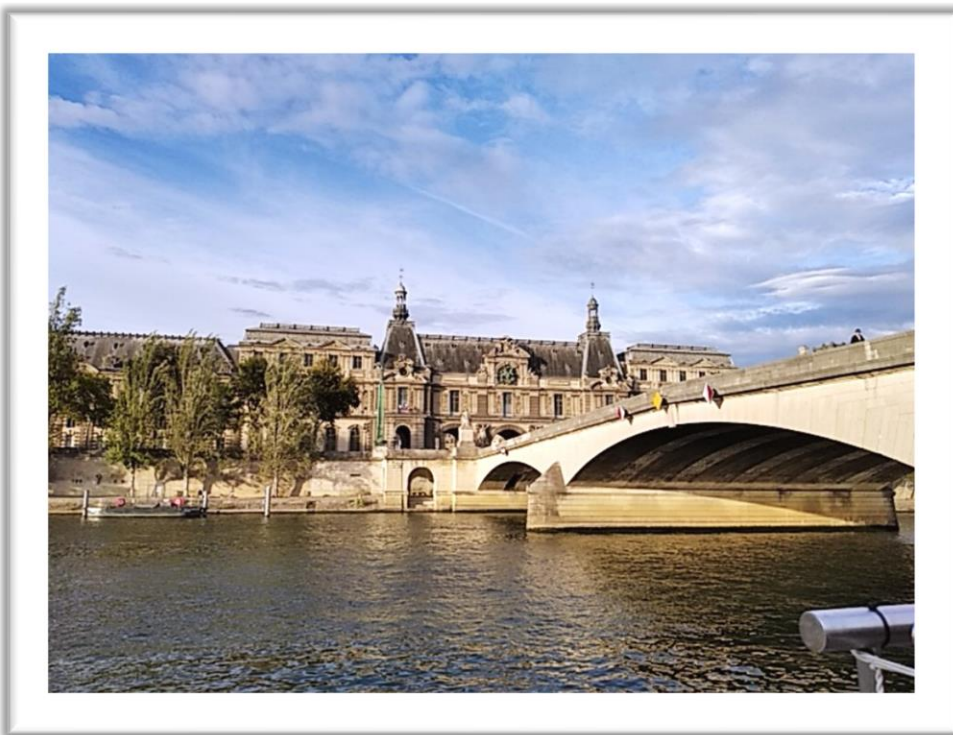
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

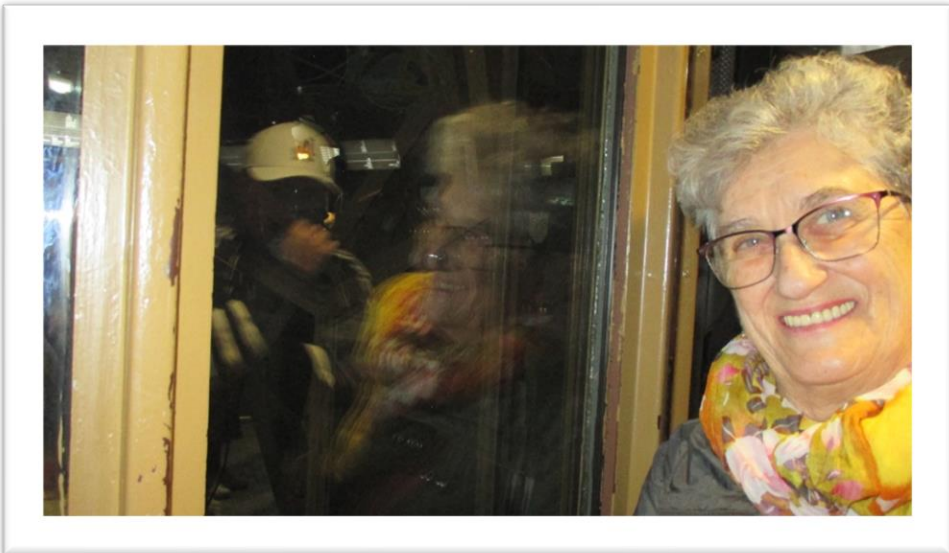
A MEGVALÓSULT ÁLOM

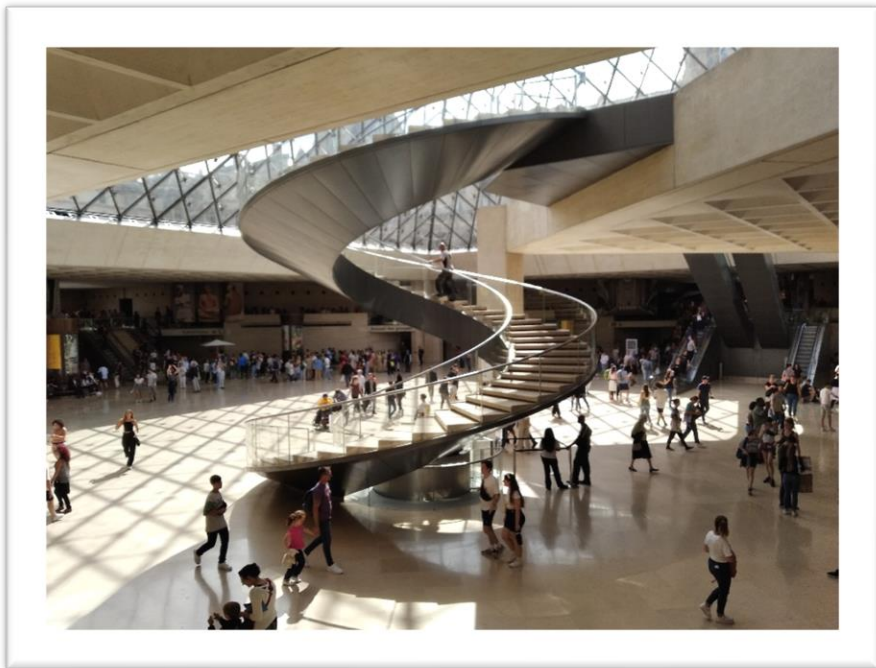
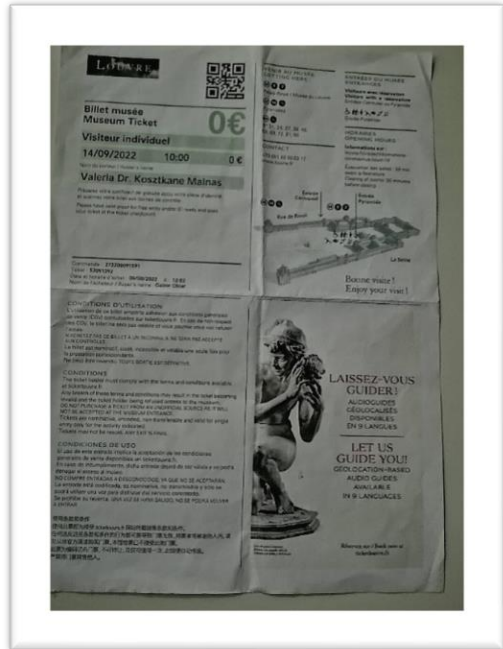
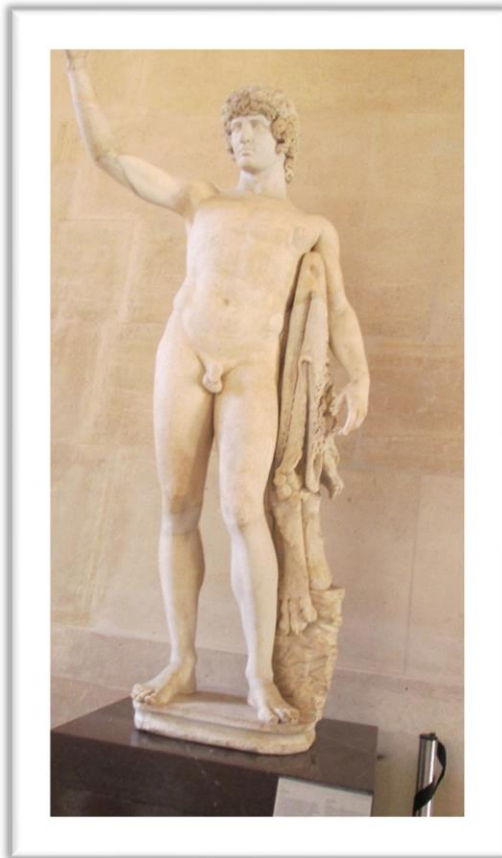
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

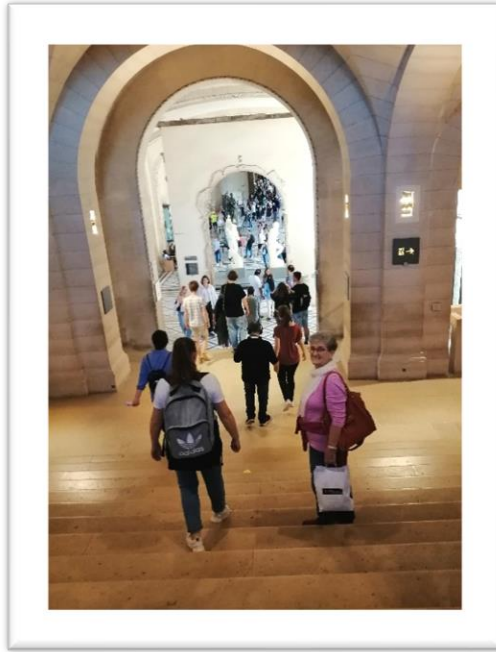
A MEGVALÓSULT ÁLOM

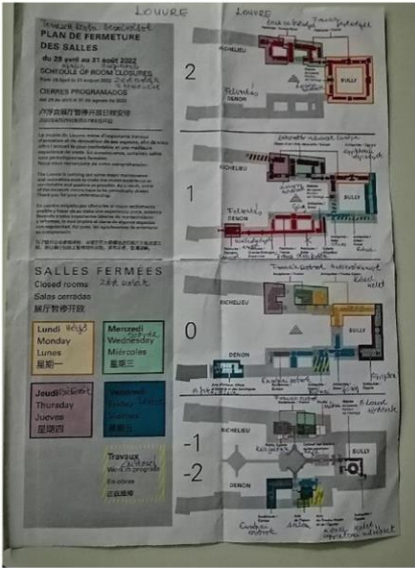

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

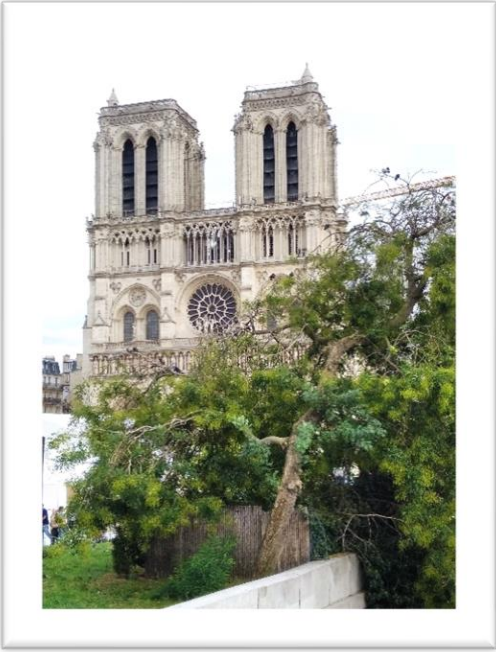
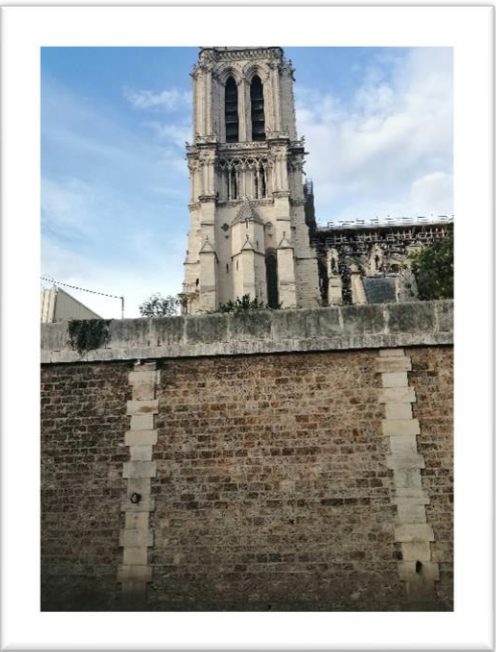
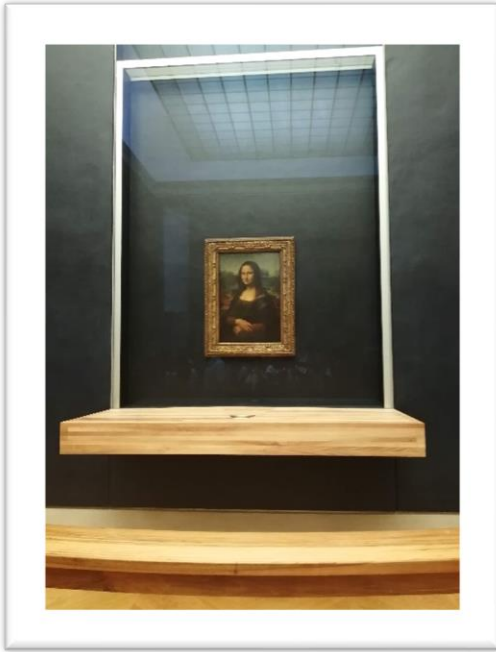

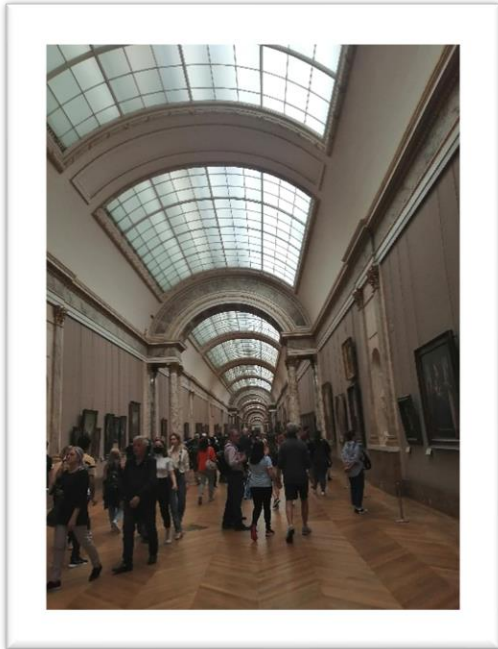
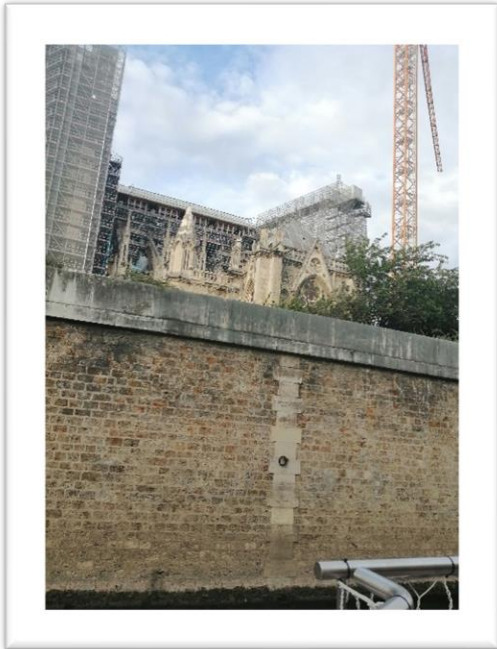
A MEGVALÓSULT ÁLOM

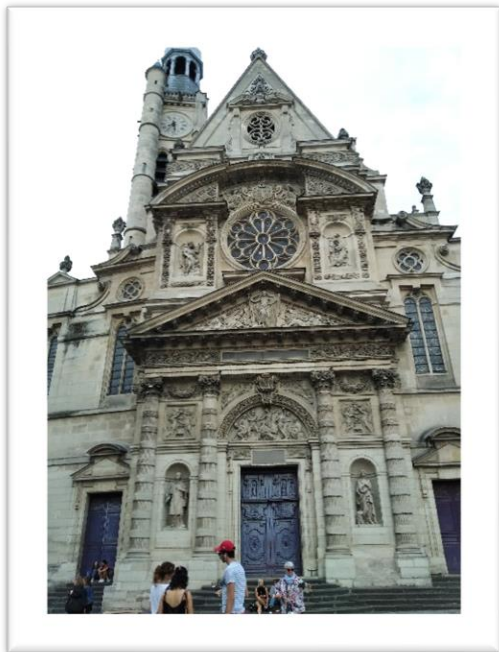
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

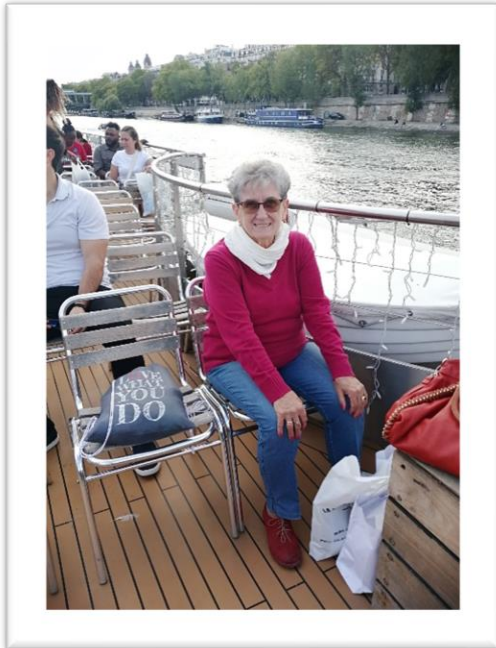
A MEGVALÓSULT ÁLOM

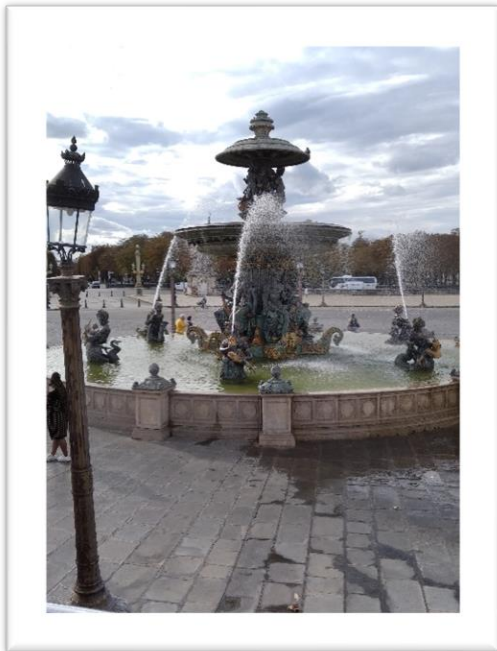
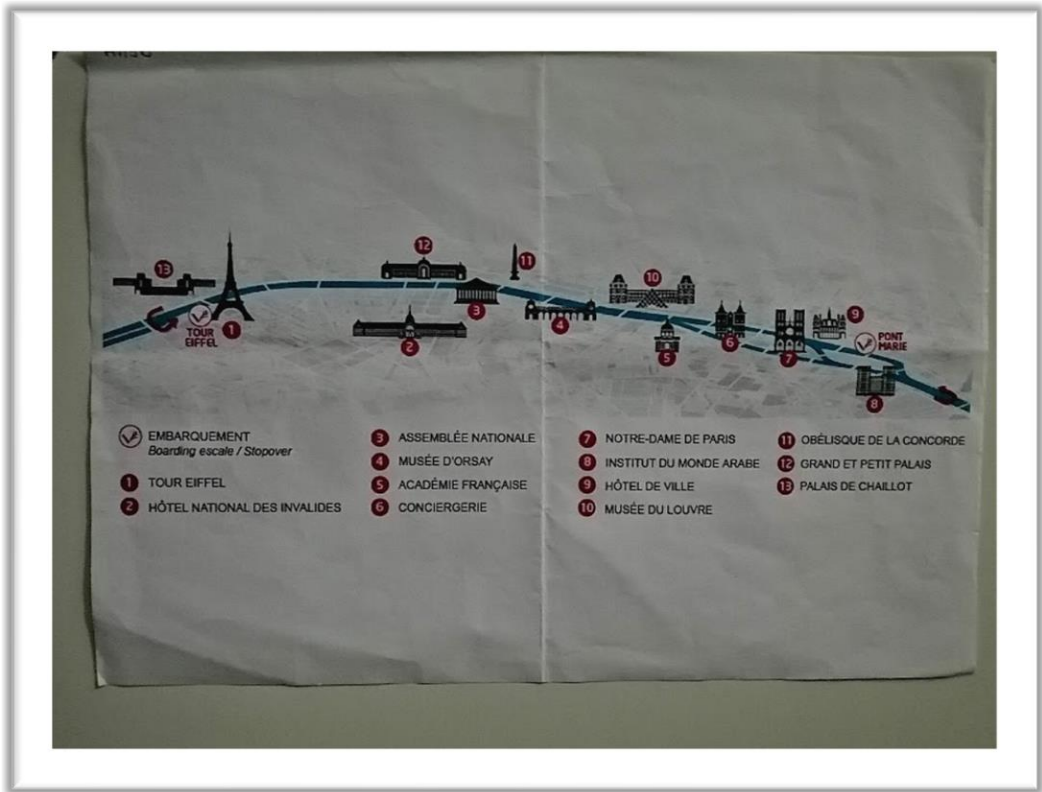
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

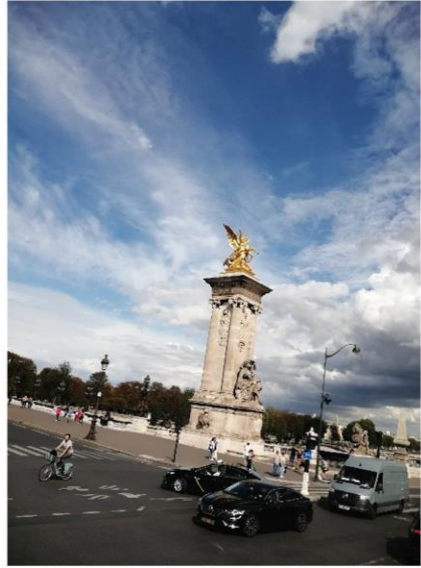
A MEGVALÓSULT ÁLOM

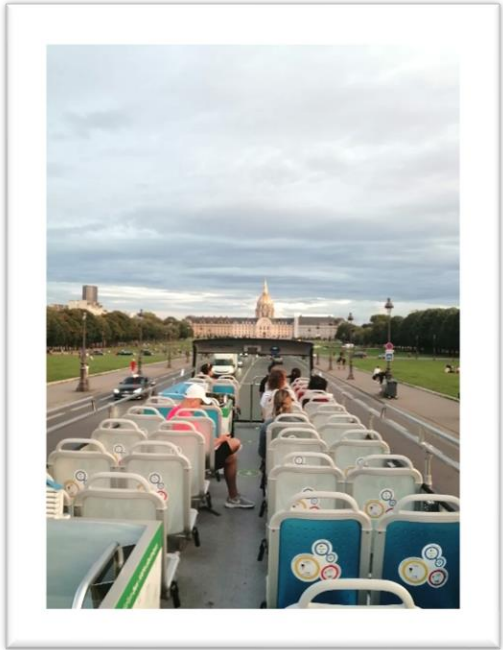
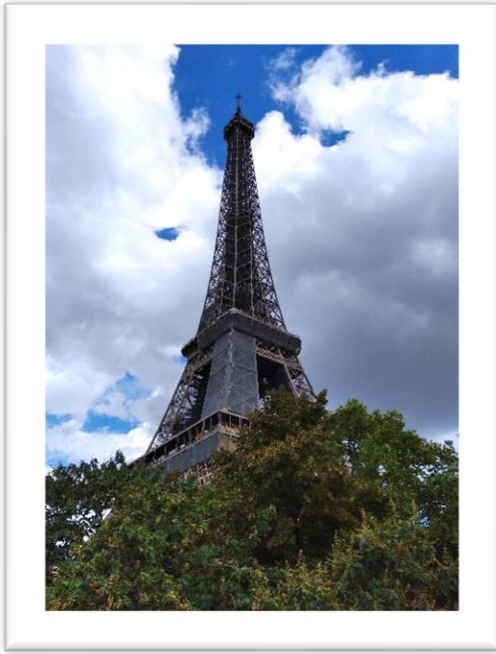
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

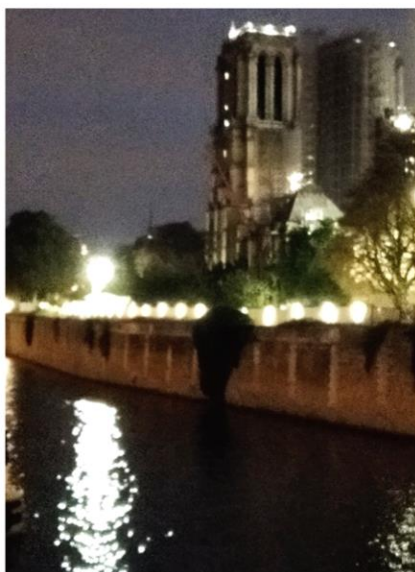
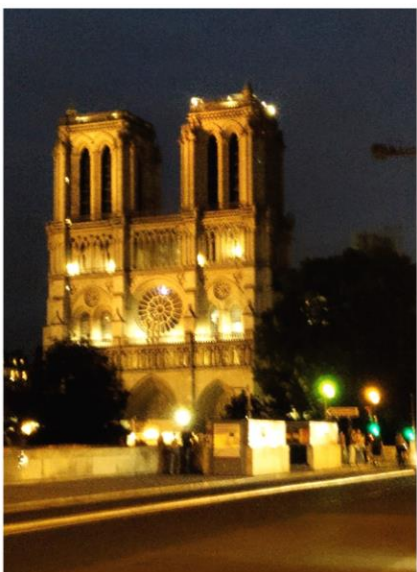
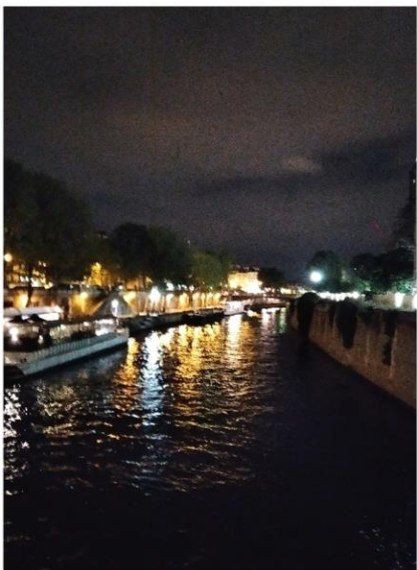
A MEGVALÓSULT ÁLOM

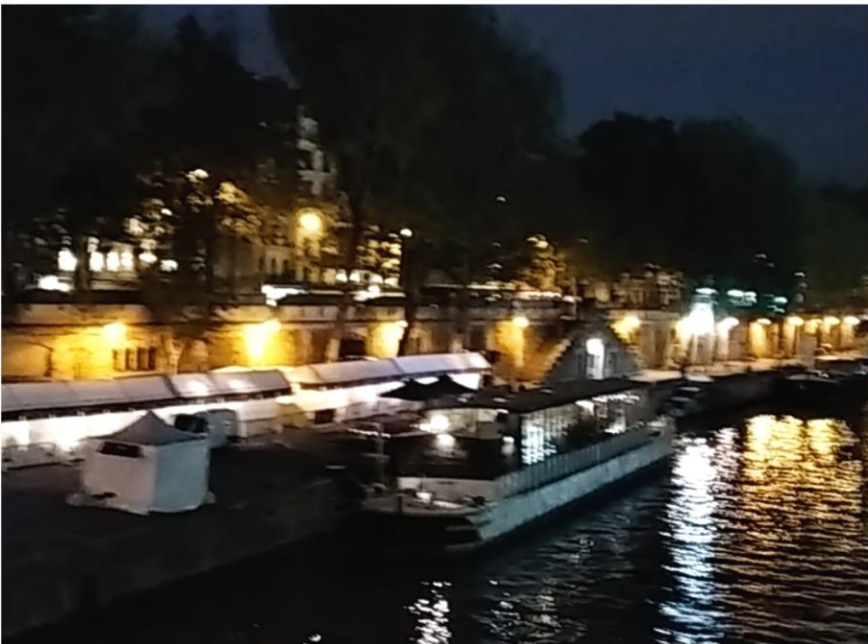
A MEGVALÓSULT ÁLOM

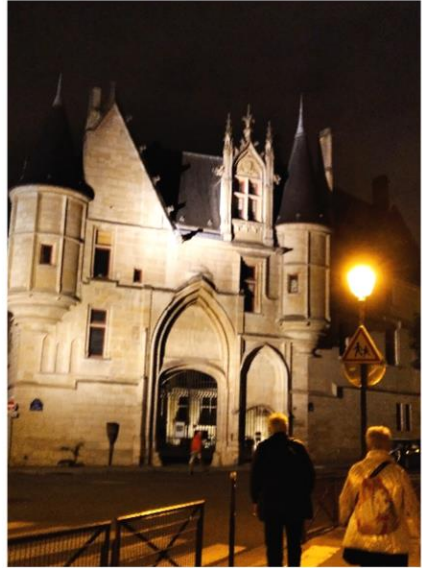
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

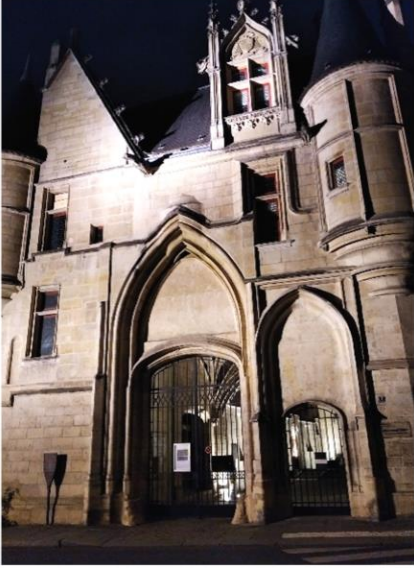
A MEGVALÓSULT ÁLOM

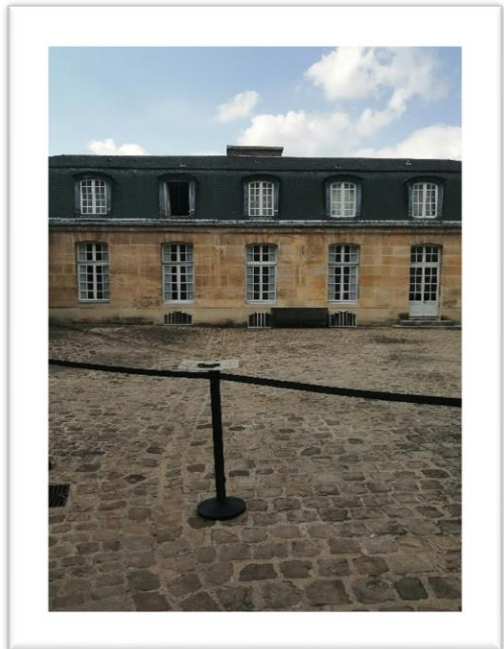
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAIK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

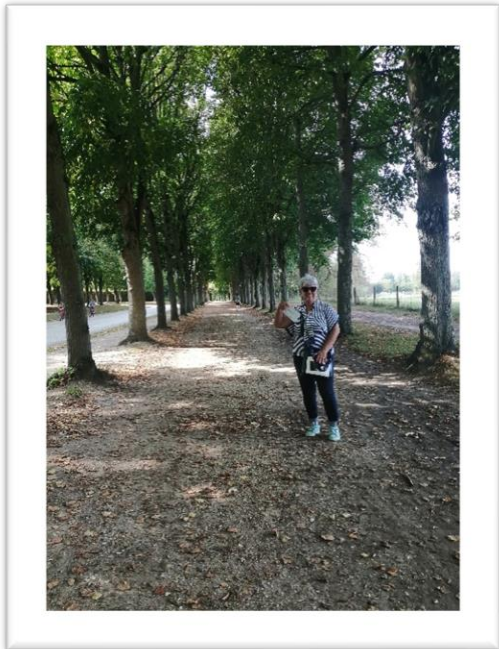
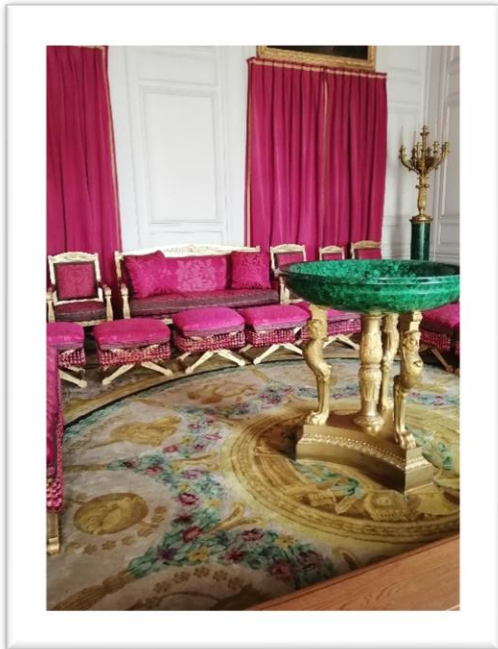
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

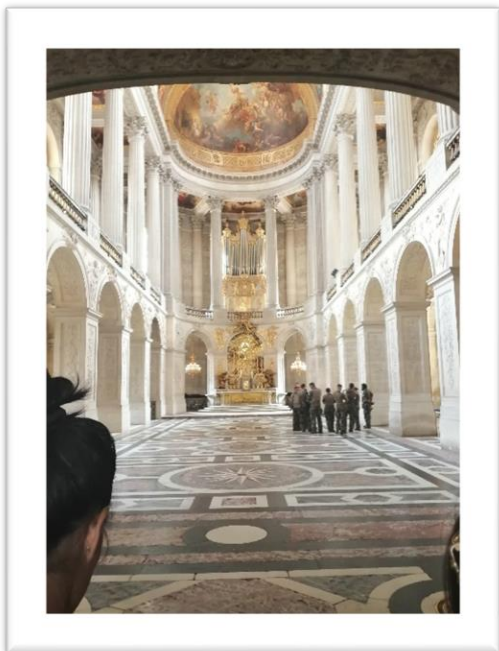
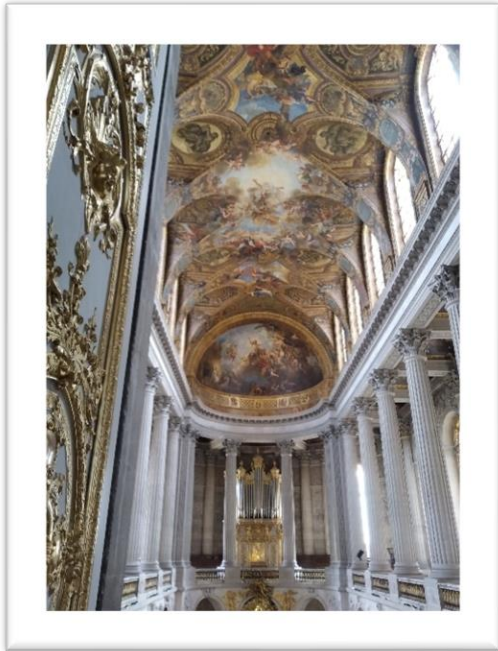
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

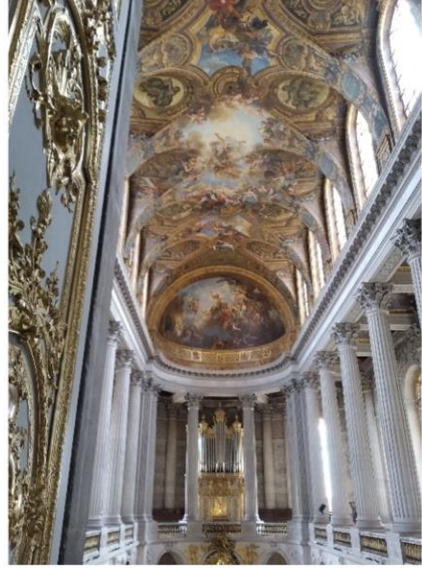
A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAIK PÁRIZSBAN

APPLICATION MOBILE
t.me/lini.sz/chateau

Téléchargez les parcours audio et la carte interactive / Download the audio tours and the interactive map.

L'audioguide du Château est également disponible à la location / The audioguide of the Palace is also available for rent.

Dr Koszkińska Mainas Valeria
10H30
GRATUIT

CHÂTEAU DE VERSAILLES
Billet Château
TARIF GRATUIT CHÂTEAU

1499612521

VALIDE LE / VALID ON: JEUDI 18 SEPTEMBRE 2022

• HORAIRES D'ACCÈS / ACCESS TIME : 10H30 •

Montant TTC : 0,00€ Numéro : 180277 50470

Horaires de Ouverture: 11080202 Date Validité: 11082022

L'œuvre d'art est protégée par une marque de Société et de l'État. Toute réimpression ou utilisation non autorisée sans la permission écrite de la Société est formellement interdite. Toute réimpression ou utilisation non autorisée sans la permission écrite de la Société est formellement interdite. Toute réimpression ou utilisation non autorisée sans la permission écrite de la Société est formellement interdite. Toute réimpression ou utilisation non autorisée sans la permission écrite de la Société est formellement interdite.

HORAIRES D'OUVERTURE*
OPENING HOURS*

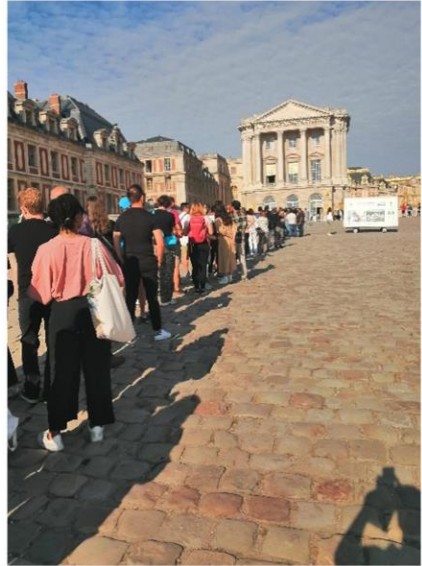
Week-end	
9 ^h am	12:30 ^{am}
Château Palace	Parcs Coaches
Jardins Gardens	Parc Park

Les horaires peuvent varier lors de Grandes Fêtes et journées spéciales / The opening hours may vary during Special Events, Shows or National Gardens Days.

SOUTENIR VERSAILLES
SUPPORT VERSAILLES

Contribuer à la sauvegarde du Château / Contribute to the preservation of the Palace
donations@chateauversailles.fr

A MEGVALÓSULT ÁLOM

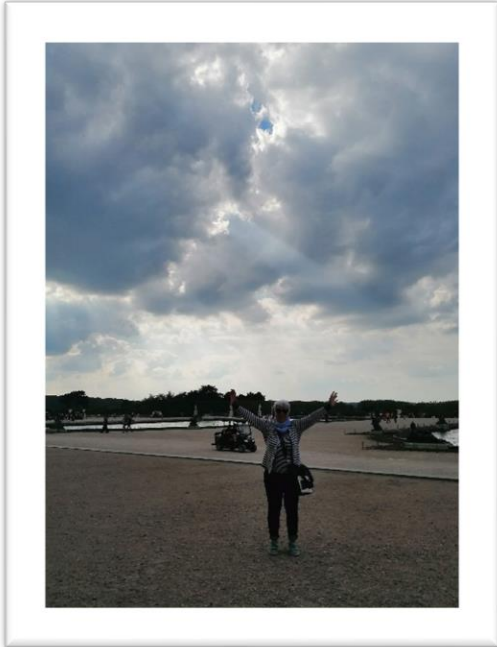
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

A MEGVALÓSULT ÁLOM

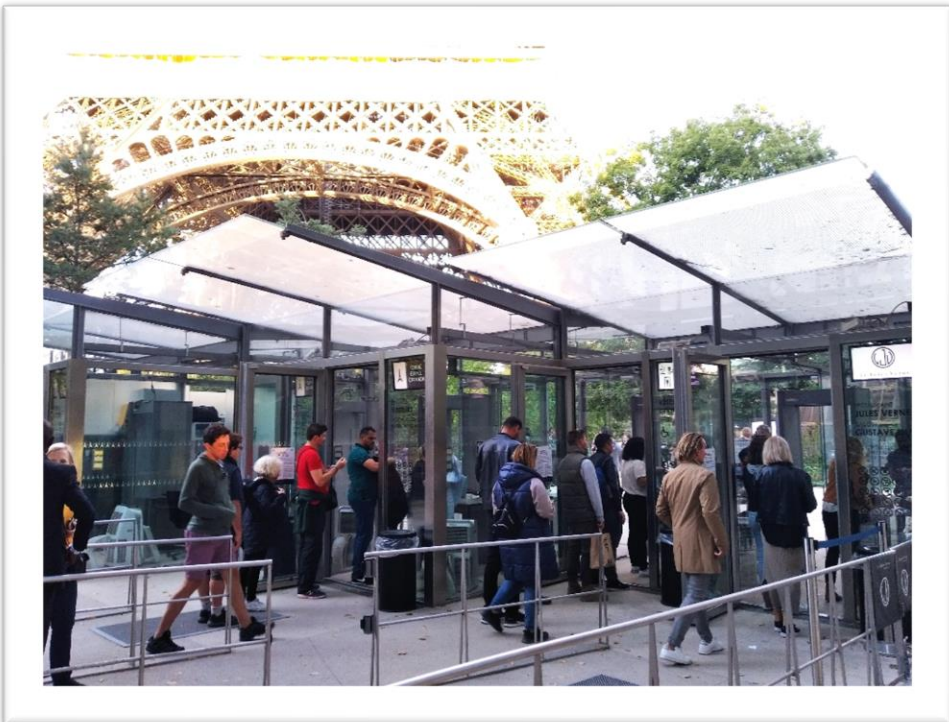
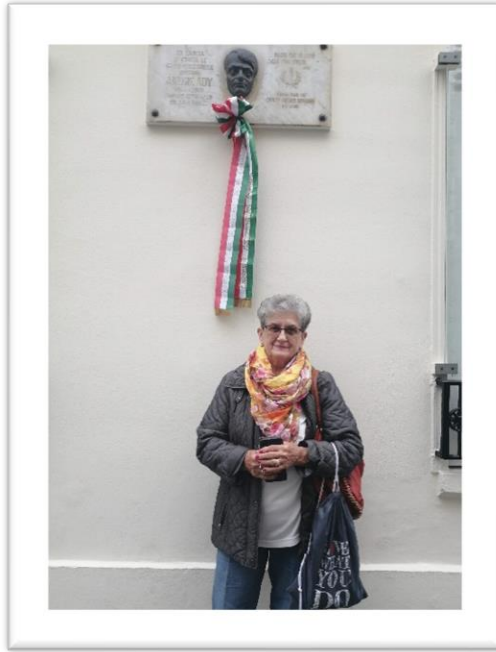
A MEGVALÓSULT ÁLOM

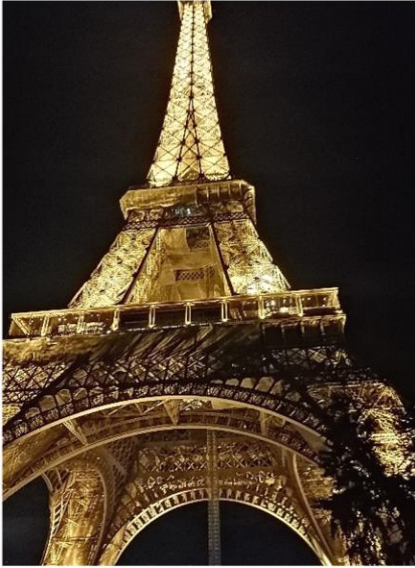
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

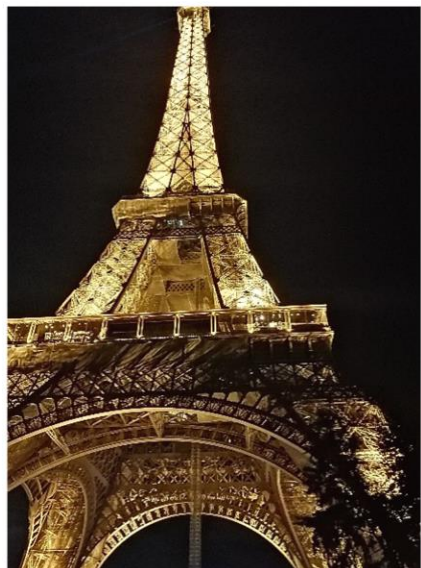
A MEGVALÓSULT ÁLOM

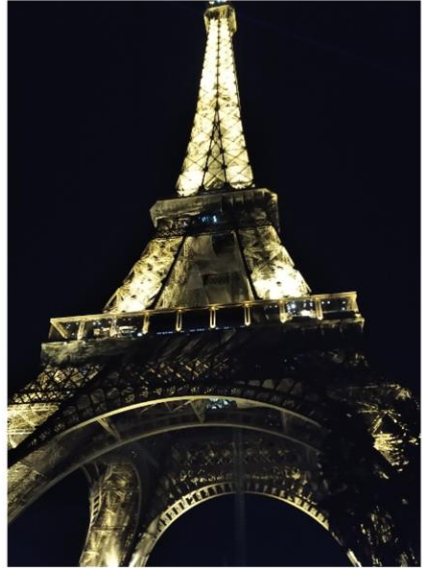
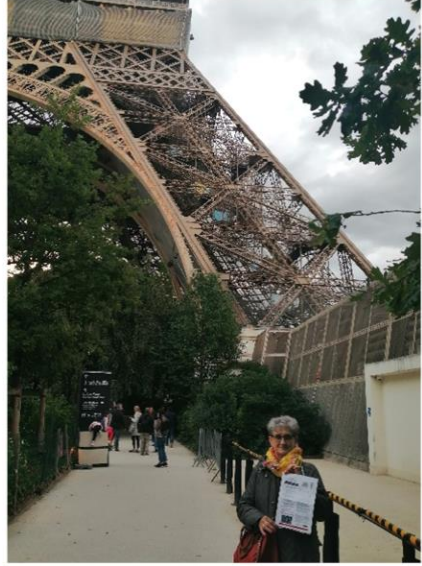
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

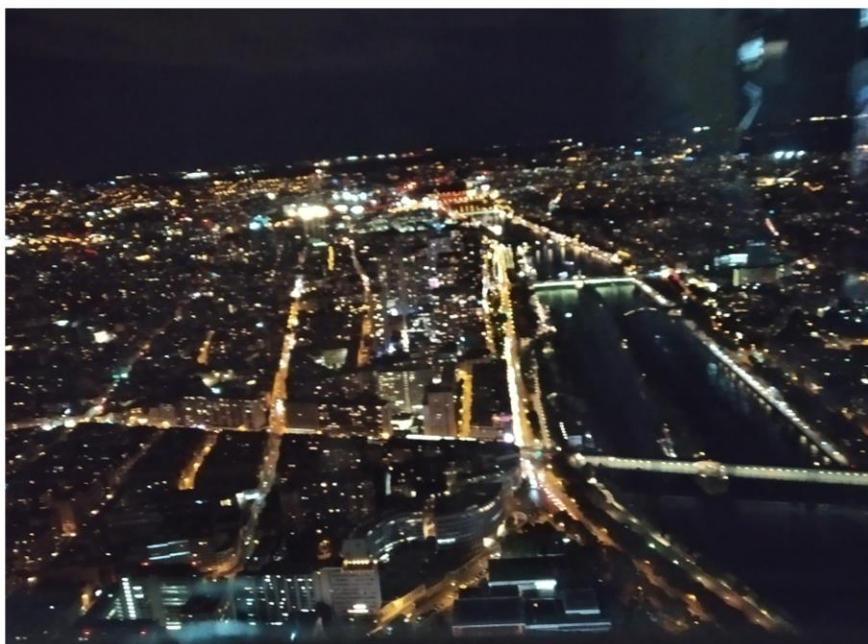
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

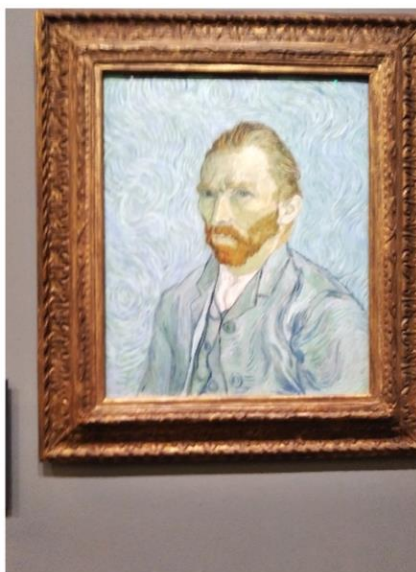
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

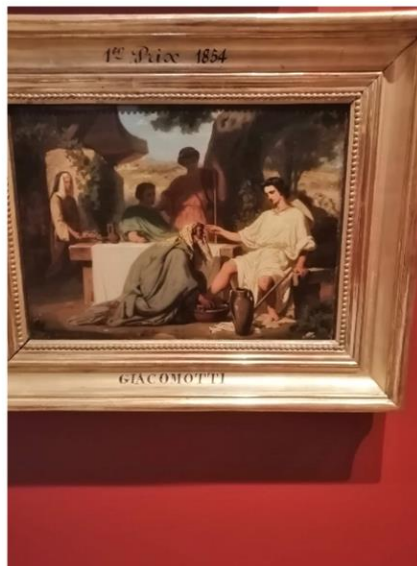
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

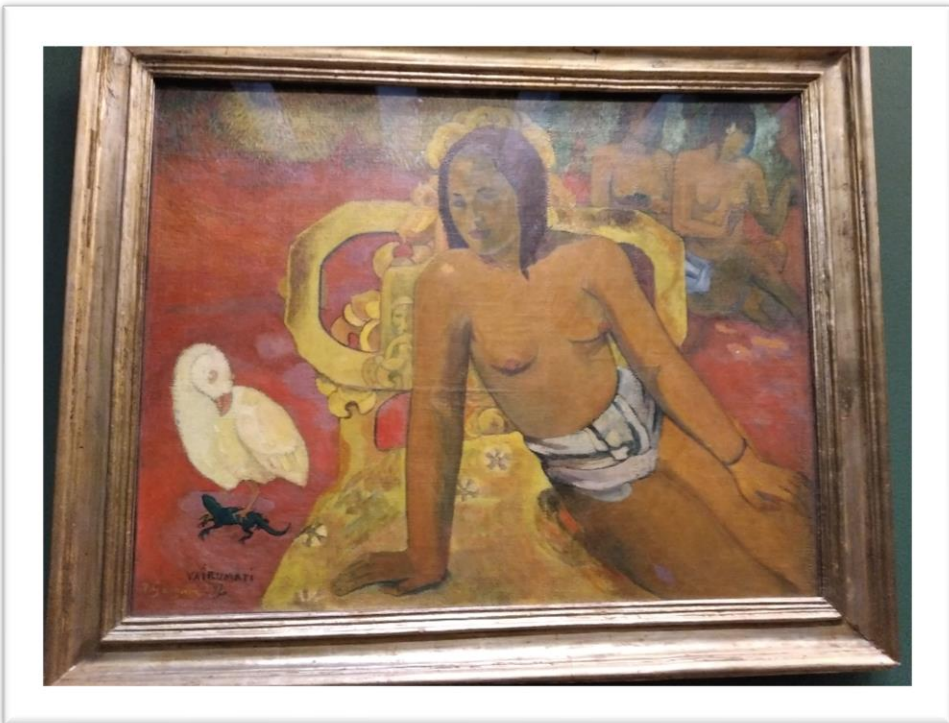
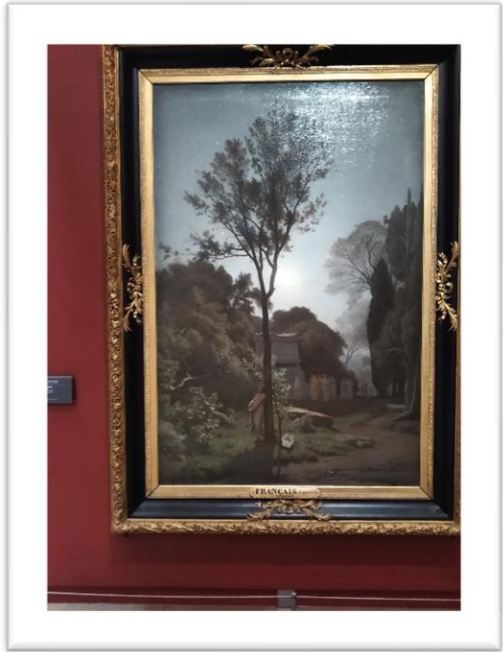
A MEGVALÓSULT ÁLOM

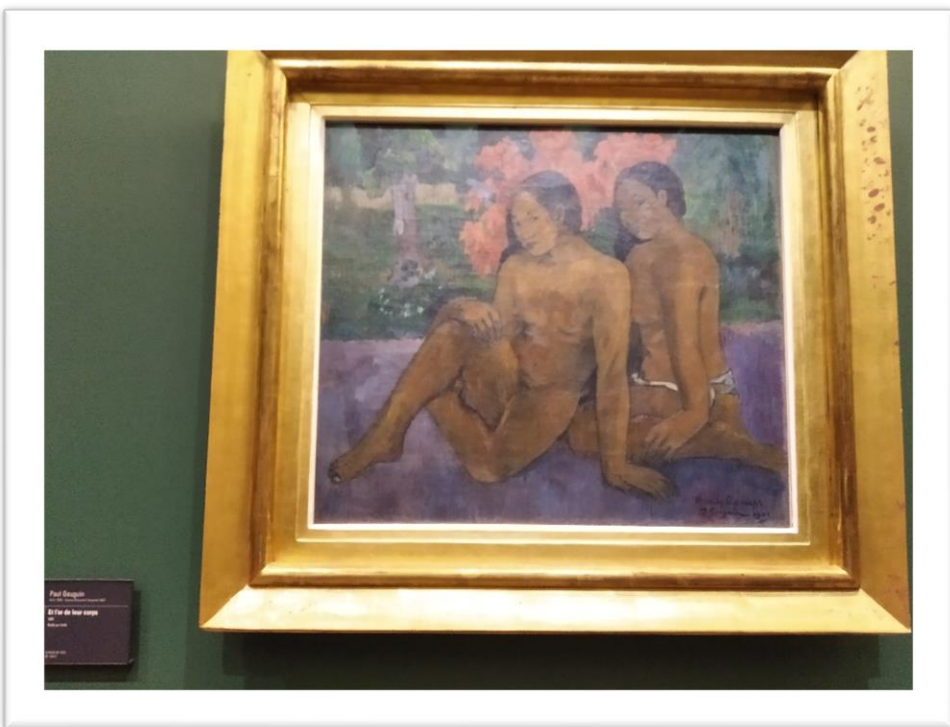
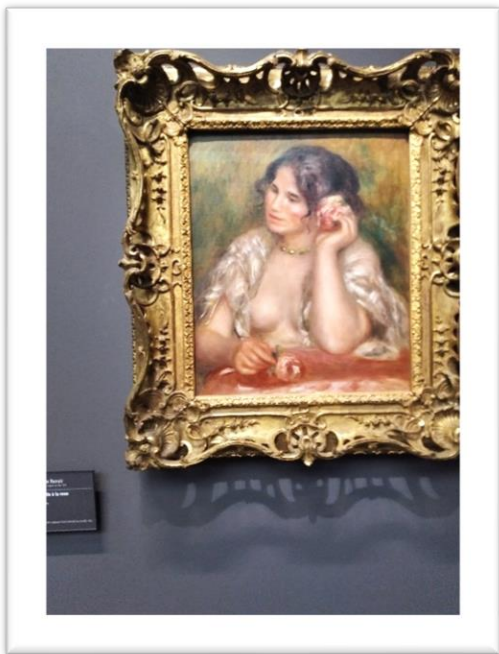
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

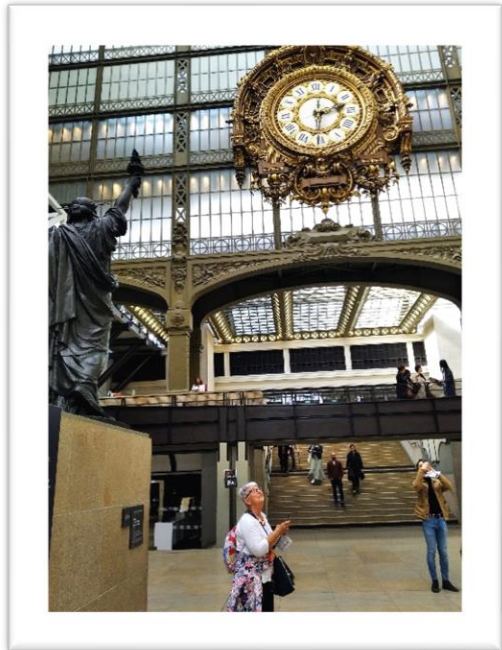
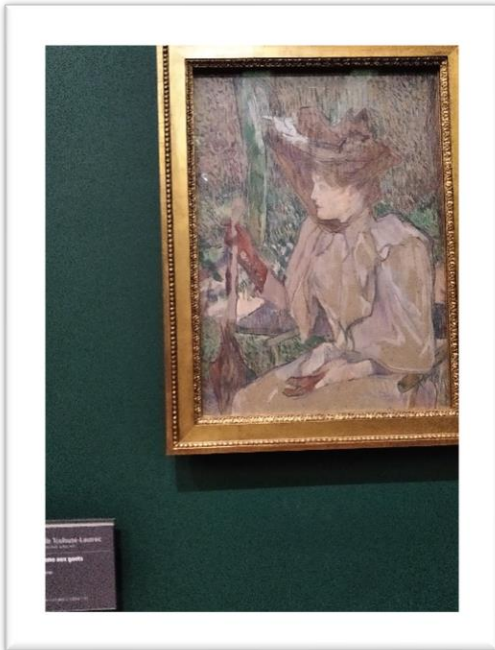
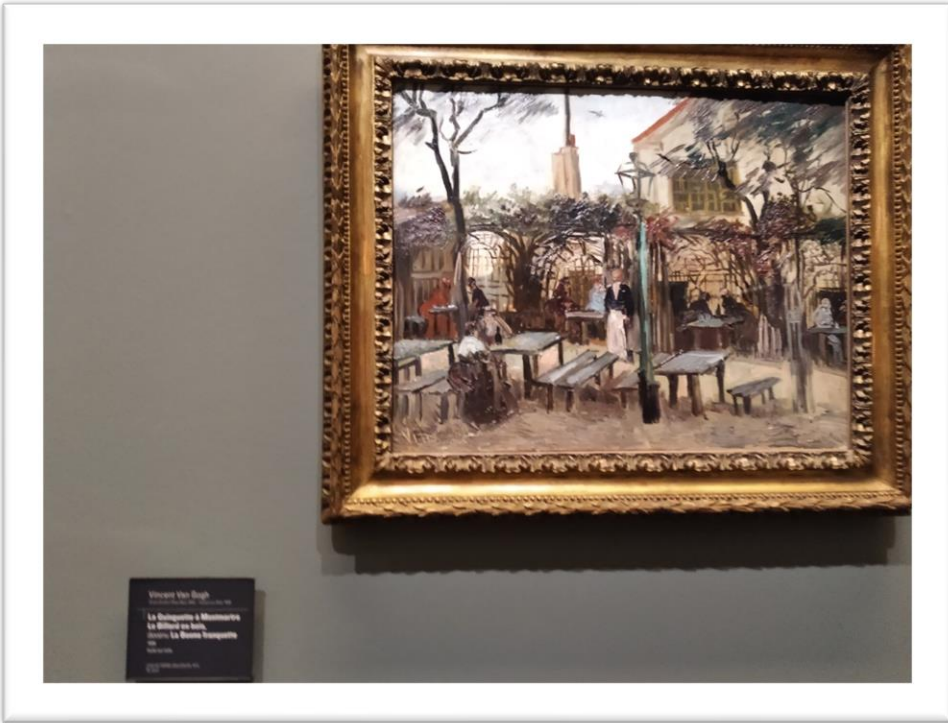
A MEGVALÓSULT ÁLOM

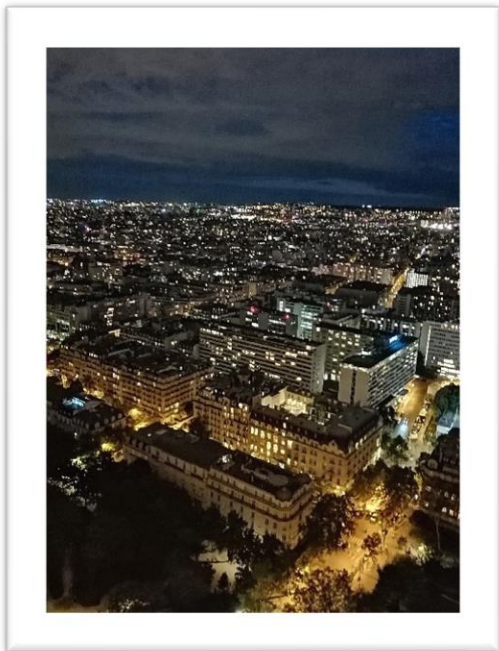
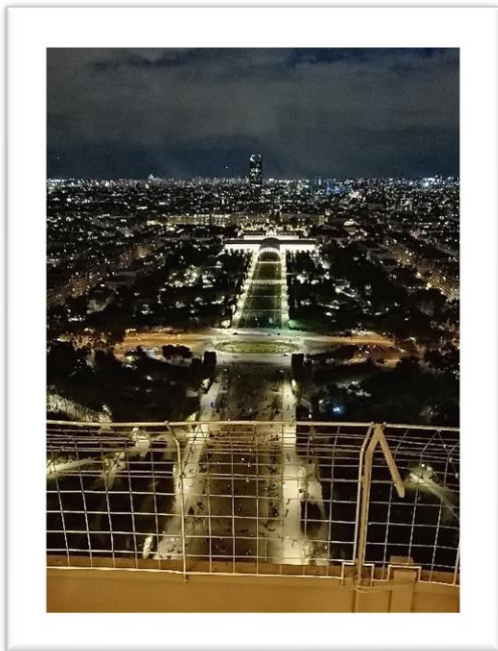
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

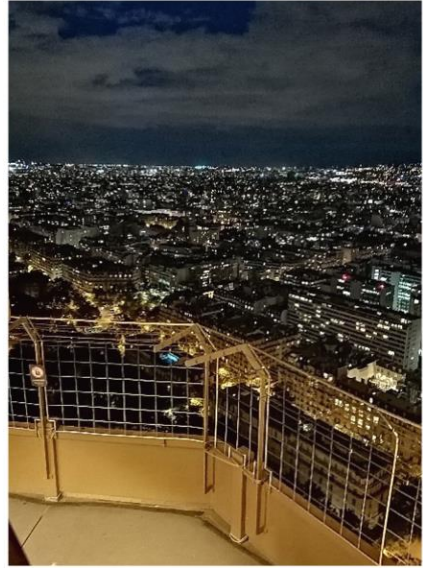
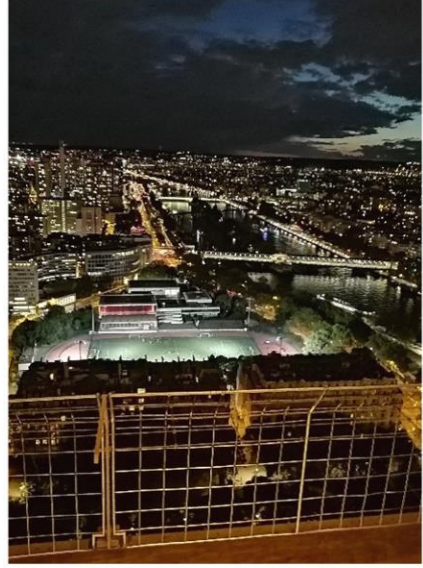
A MEGVALÓSULT ÁLOM

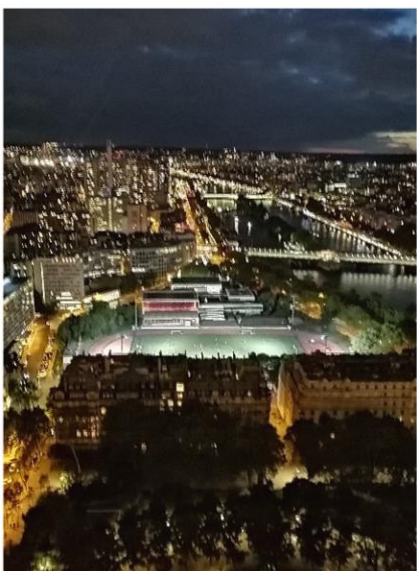
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

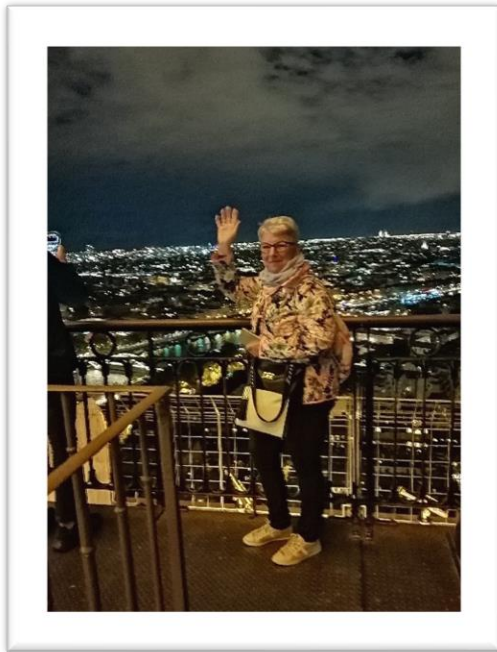
A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAIK PÁRIZSBAN

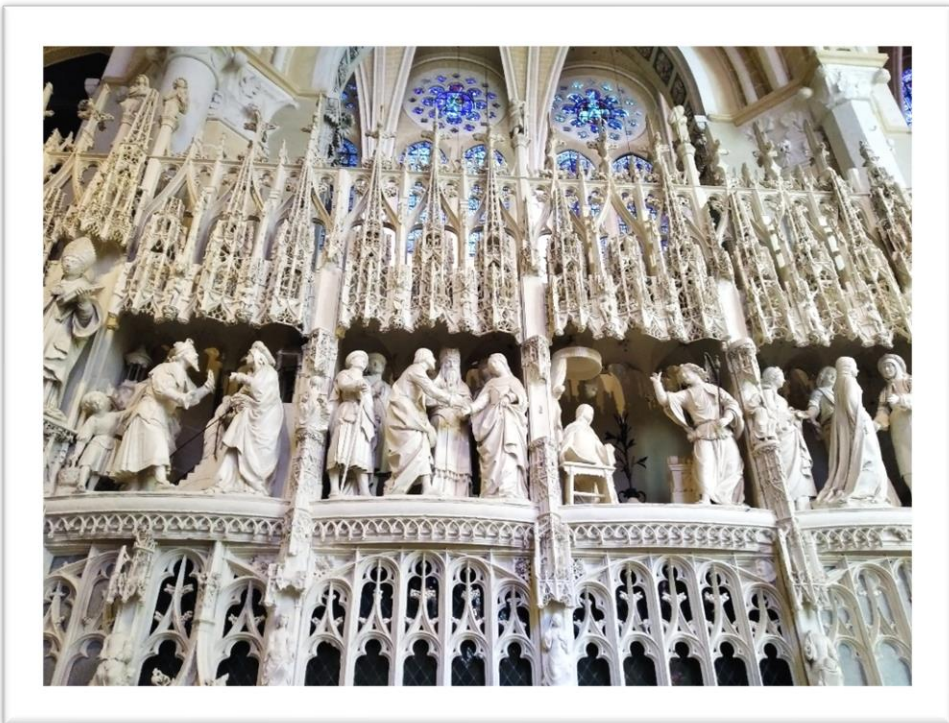
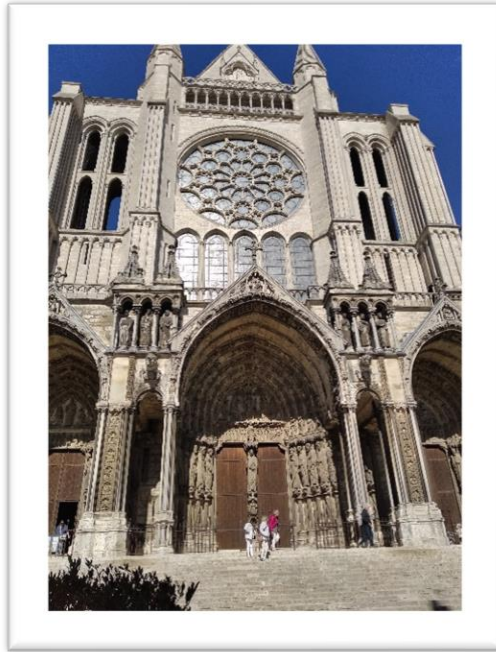
A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

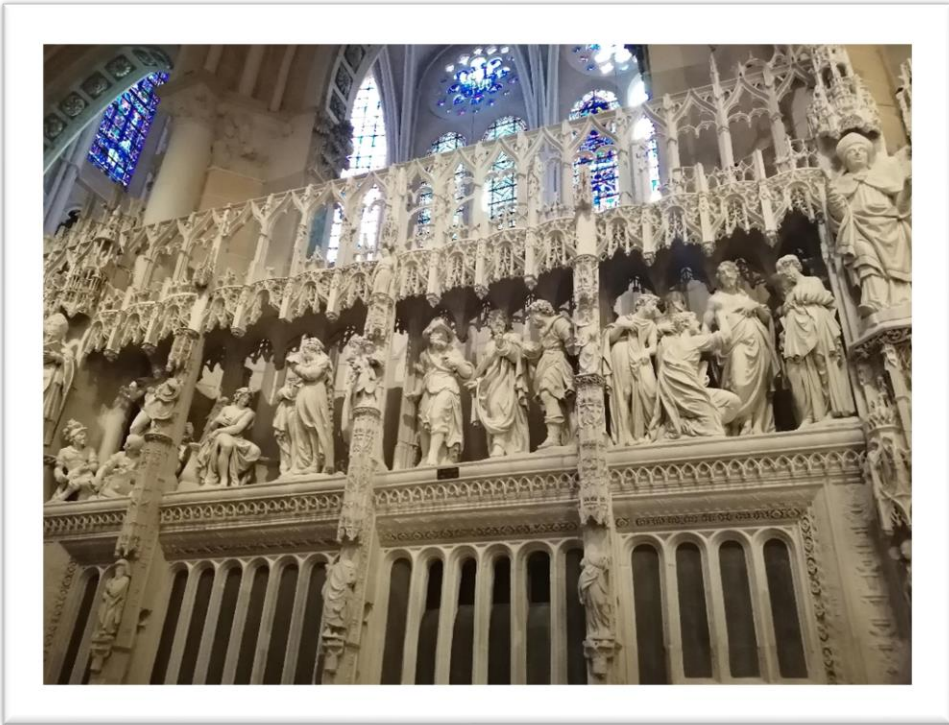

A MEGVALÓSULT ÁLOM

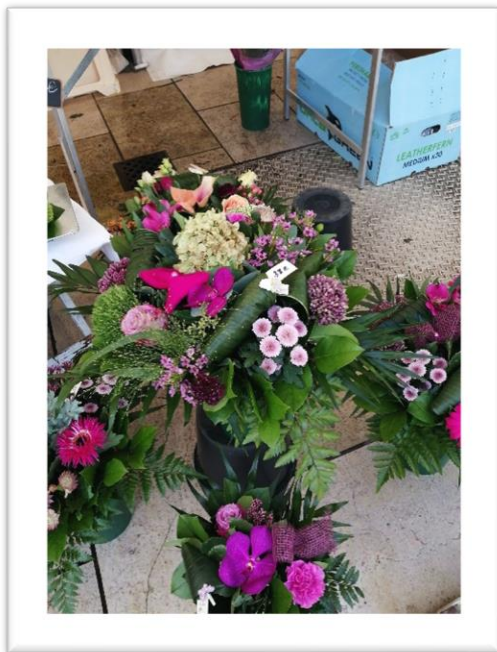
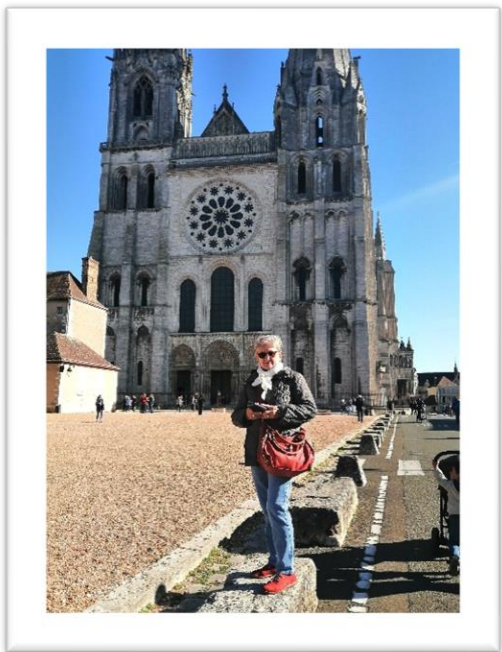
A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

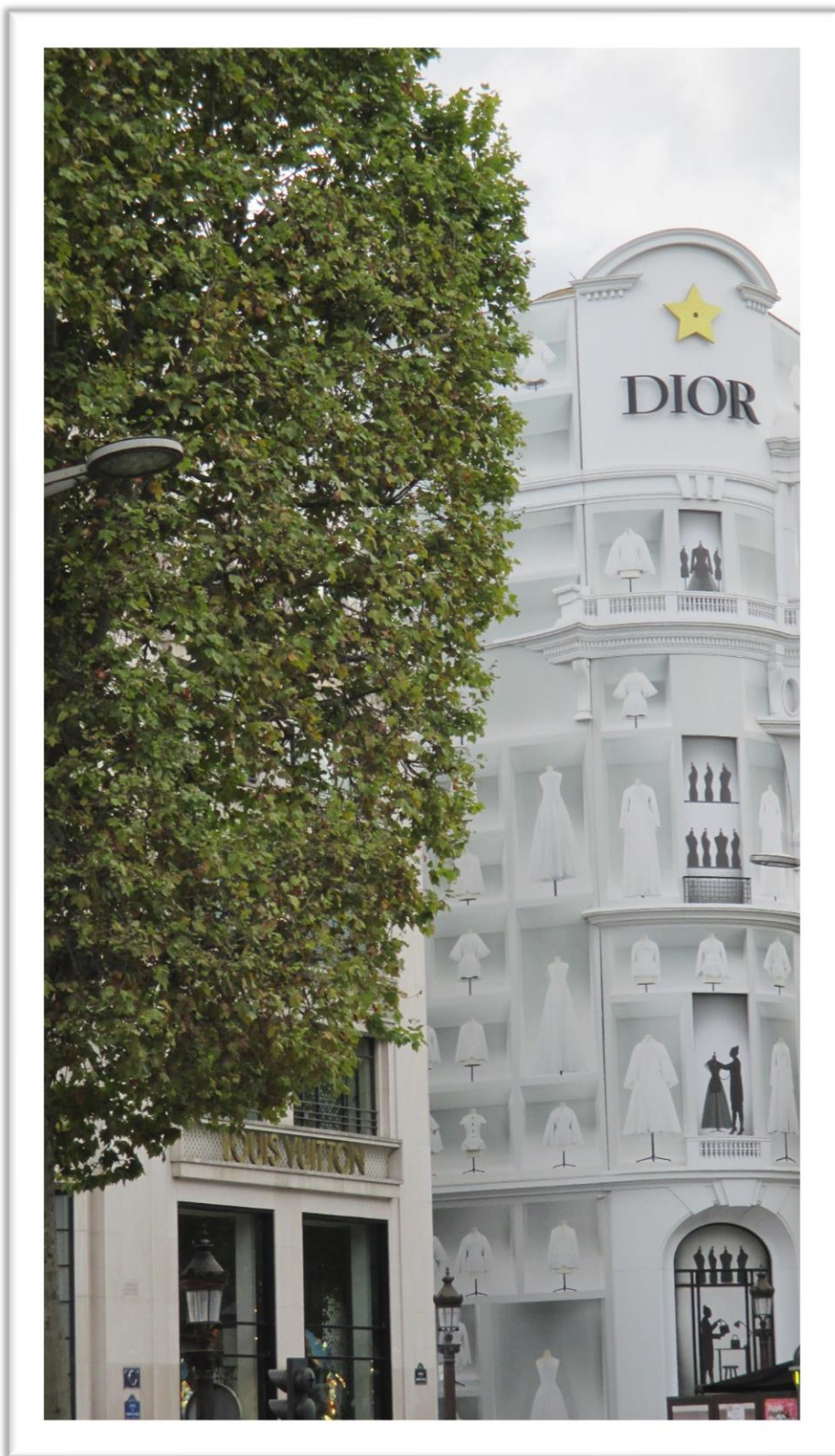

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

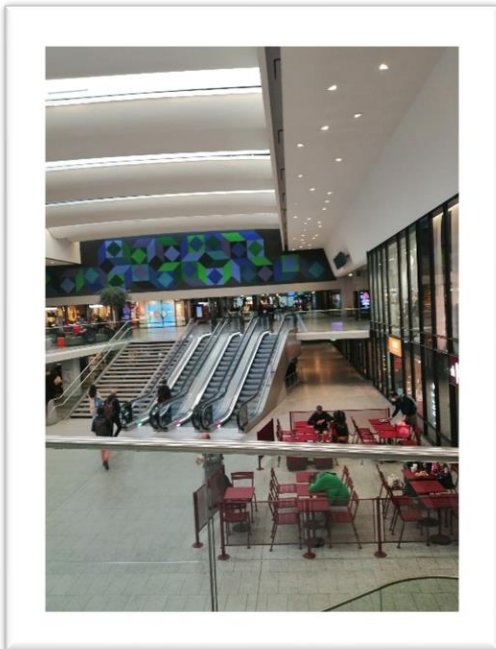

A MEGVALÓSULT ÁLOM

A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAIK PÁRIZSBAN

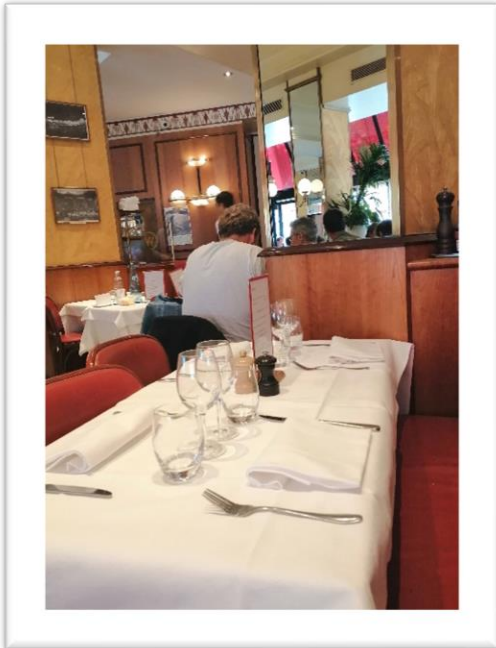
A MEGVALÓSULT ÁLOM

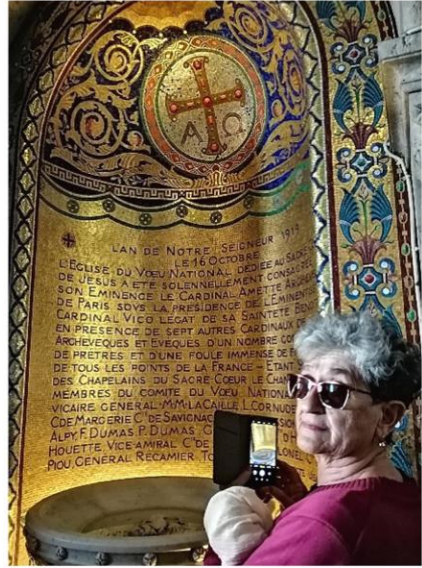
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

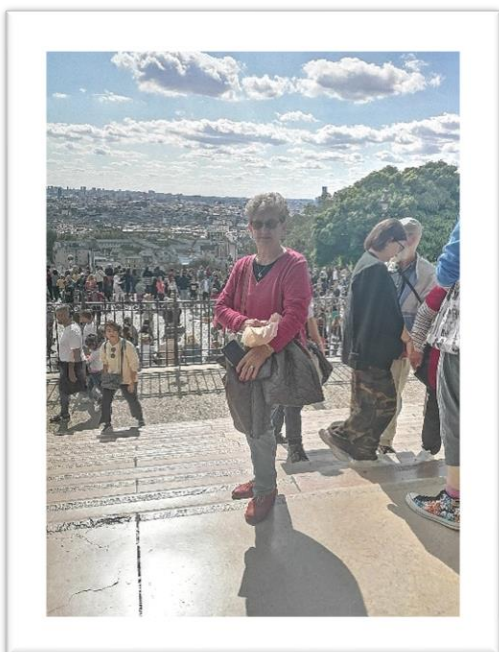
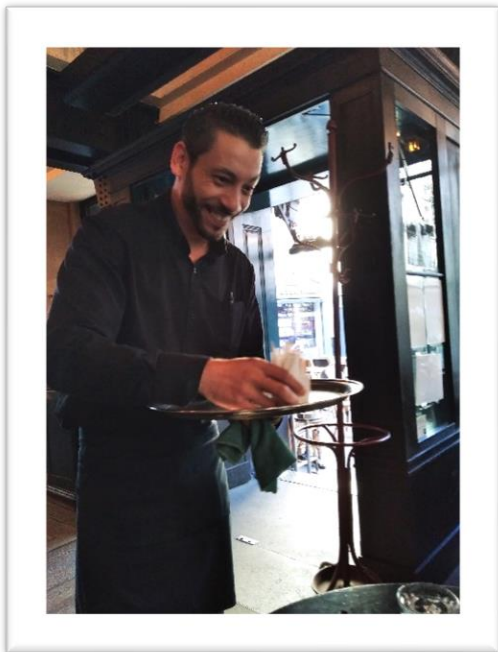
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

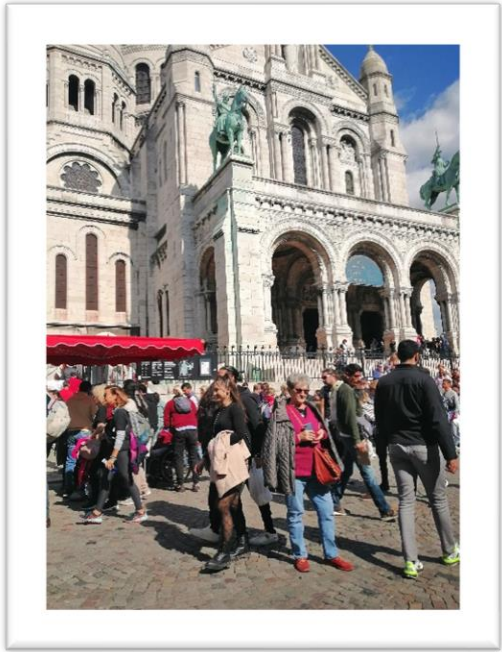
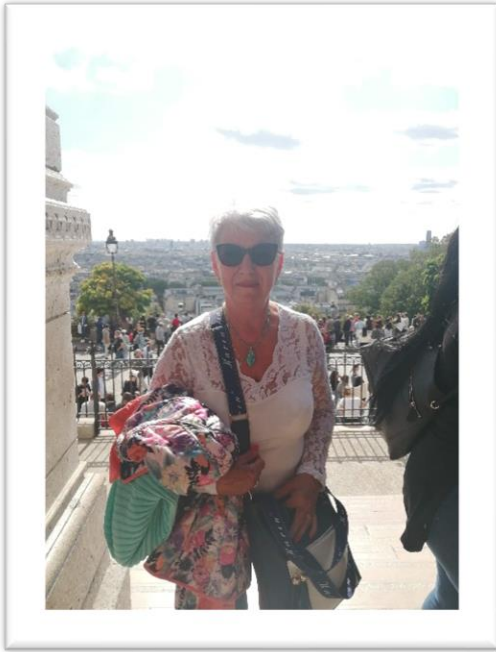
A MEGVALÓSULT ÁLOM

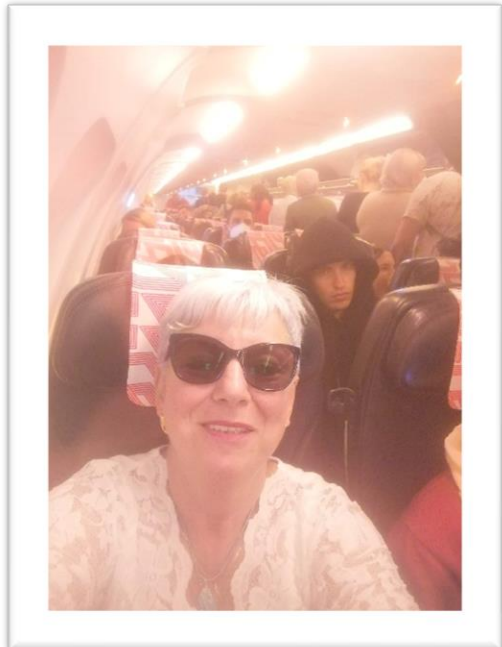
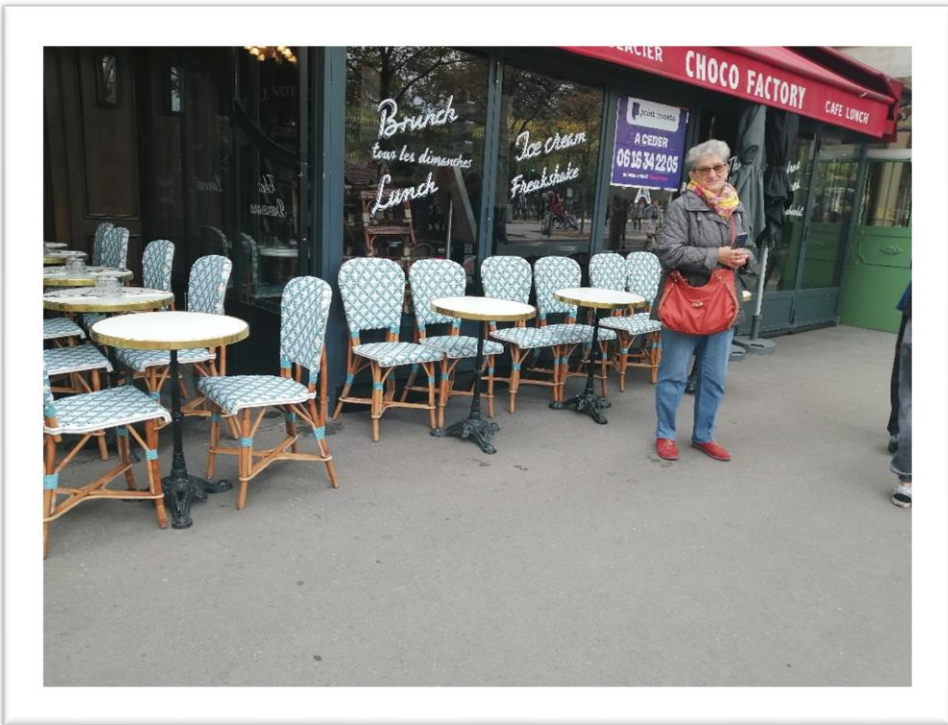
KALANDJAINK PÁRIZSBAN

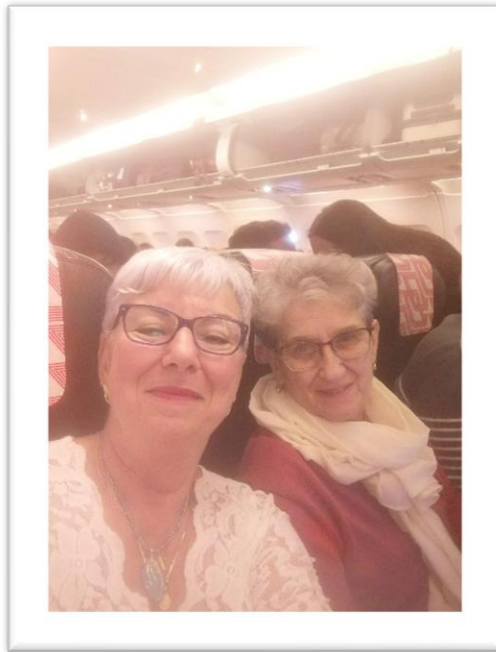
A MEGVALÓSULT ÁLOM

KALANDJAINK PÁRIZSBAN

A MEGVALÓSULT ÁLOM

BIZONYÁRA MINDENKINEK VAN KÍVÁNSÁGA, VÁGYA, HOGY MIT SZERETNE LÁTNI, HOVA SZERETNE ELUTAZNI. EZT MONDHATJUK ÚGY IS, HOGY BAKANCSLISTA, AMIT FŐLEG AZ EMBER MÁR ÉLETE MÁSODIK FELÉBEN ÁLLÍT ÖSSZE.

NOS NEKEM IS VOLT EGY VÁGYAM, ELJUTNI PÁRIZSBA.

...

AZTÁN A VÉLETLEN VALÓRA VÁLTOTTA A VÁGYAMAT.

